

SV 66 | Č 2 | 2025
VÝROČNÍ VYDÁNÍ

100^{let}
REFORMACE

HLASATEL *Reformace*

BOŽÍ POSLEDNÍ POSÍLENÍ

Pozdní déšť a dokončení Božího díla

MODLITEBNÍ TÝDEN, 11.–20. ČERVENCE 2025

STANOVENÍ PRIORIT

V životě nastávají chvíle, kdy čelíme naléhavým situacím. Synové Izraelští, v posledních hodinách před velkým exodem, měli omezený čas. Dostali Boží pokyny ohledně Velikonočního beránka: „Takto jej pak jísti budete: Bedra svá přepásaná mítí budete, obuv svou na nohách svých a hůl svou v ruce své, a **jísti budete s chvátáním; nebo Jití jest Hospodinovo**“ (Exodus 12:11, zvýraznění přidáno).

Nebyl čas čekat, žádný luxus na volný odpočinek bez bot, žádná příležitost ani odložit hůl. Lidé měli spěchat a zúčastnit se tohoto symbolického jídla. Proč?

Bůh vysvětluje: „V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské, a budu bítí všecko prvorozené v zemi Egyptské, od člověka až do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými učiním soud: Já Hospodin. Krev pak ta na domích, v nichž budete, budeť vám na znamení; a **když uzřím krev, pominu vás**, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bítí budu prvorozené v zemi Egyptské“ (Exodus 12:12, 13, zvýraznění přidáno).

Byla to otázka života a smrti. Museli si svůj čas rozvrhnout podle Božích pokynů. Nenacházíme se dnes v podobné situaci? „Nebo aj, tmy přikryjí zemi, a mrákota národy“ (Izaiáš 60:2). Nečelíme dnes husté temnotě mezi zástupy ponořenými do Babylonského zmatku? „Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem d'áblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného. Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoši jeho zbohatli. I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: **Vyjděte z něho, lide můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi, a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho.**“ (Zjevení 18:2–5, zvýraznění přidáno.)

Opět jde o život a smrt. Králové a obchodníci, kteří řídili společnost, jsou zapleteni do pokřivené sítě nezákonného vztahu s nositeli tohoto Babylonského zmatku. Jak si můžeme být jisti, že se z této pasti zcela vymaníme? Jak můžeme dále pomoci ostatním, aby se z ní osvobodili?

Existujeme tu už 100 let. Naštěstí se toho, z Boží milosti, podařilo mnoho. Ale také se toho spoustu ještě nepodařilo, A času zbývá opravdu tak málo.

„Práce, kterou církev nedokázala vykonat v době míru a prosperity, bude muset vykonat v strašlivé krizi za velmi odrazujících a zastrašujících okolností. Varování, která světská konformita zamlčela nebo zadržela, musí být vydána za nejprudšího odporu nepřátel víry.“¹

Ano, musíme spěchat. Musíme být „vykupující čas; nebo dnové zlí jsou“ (Efezským 5:16). Vylití Ducha Svatého v plnosti je už dávno očekávané, jistě ne kvůli nějakému nedostatku v našem dokonalém Bohu, ale spíše kvůli naší vlastní lenosti v hladovění a žíznění po Duchu – a ano, v přípravě na jeho plnost skrze Jeho milost.

„Otevíráme dveře srdce Ježíši a uzavíráme všechny vstupní cesty Satanovi? Získáváme denně jasnější světlo a větší sílu, abychom mohli stát v Kristově spravedlnosti? Vyprazdňujeme svá srdce od veškerého sobectví a očišťujeme je, abychom přijali pozdní déšť z nebe?“²

Kristus nám milostivě poskytl cestu skrze své ukřižování, vzkříšení a nanebevstoupení. Nyní více než kdy jindy zoufale potřebujeme Ducha Svatého. Vroucně o něj prosit se musí stát naší nejvyšší prioritou.

Odkazy:

- 1 Testimonies for the Church, vol. 5, p. 463.
- 2 Historical Sketches, p. 155.

Boží poslední posílení

Když je něco vyztuženo, je to dále zpevněno, aby se to nezlomilo, když by to jinak mohlo pod extrémním tlakem přirozeně prasknout.

A co my? Cítíte se právě teď obzvláště silní, fyzicky, psychicky a duchovně? V této nejisté době dějin by si všichni věřící měli být hluboce vědomi své lidské křehkosti a omezení – a naší velké potřeby Všemohoucího.

Bůh ve svém milosrdenství ví, jak moc by nám právě teď prospělo další posílení, a proto si v tomto roce, kdy si připomínáme 100-leté výročí založení Reformního Hnutí Církve Adventistů Sedmého Dne, uvědomujeme, že potřebujeme Jeho poslední posílení k dokončení úkolu, který byl v těchto posledních dnech svěřen věřícím.

Když se pokorně shromažďujeme k tomuto zvláštnímu týdnu modliteb, měli bychom se vroucně modlit za vylití Ducha Svatého v jeho plnosti. Toto „osvěžení“ je úžasná posila zaslíbená z nebe a má být milostivě poskytnuta za jednoduchých podmínek.

Čtení pro tento Zvláštní týden modliteb nastiňují tyto podmínky a hojná požehnání, kterými lze získat přijetí Ducha Svatého v moci pozdního deště.

Když budeme procházet těmito texty na téma Boží konečné posílení, s cílem skutečně splnit tyto podmínky – být otevření a připraveni přijmout toto vylití – naše víra bude bohatě odměněna. Snažme se také sdílet velké požehnání těchto textů s ostatními, kteří mohou být izolovaní nebo upoutaní ve svých domovech.

Kéž Pán milostivě odpoví na upřímnou touhu všech, kteří upřímně hledají toto posílení, a přijmou Jeho Svatého Ducha v moci pozdního deště během tohoto Zvláštního týdne modliteb!

ÚVODNÍK

1.	Neustálý tok oleje	4
2.	Nebeská holubice	9
3.	Prázdné nádoby	13
4.	Příprava stravy	18
5.	Z krutých zkoušek	24
6.	Síla v jednotě	31
7.	Přemáhaje a aby přemáhal	37

Oficiální církevní publikace Církve adventistů sedmého dne Reformní hnutí

„Největší potřebou světa je potřeba mužů — mužů, kteří se nedají koupit ani prodat.“ — *Výchova*, str. 57

Překlad: Jaromír Podzemný

Korektor: Ioan Cutlac

Design a sazba: Alexander Senchuk, Ekaterina Senchuk

HLASATEL REFORMACE® (ISSN 0482-0843) obsahuje články o biblické doktríně, které obohatí duchovní život těch, kteří se chtějí dozvědět více o Bohu. Vydává jej čtvrtletně Generální konference Reformního hnutí adventistů sedmého dne, P. O. Box 7240, Roanoke, VA 24019-0240, USA.

Web: <http://www.sdarm.cz>; **e-mail:** info@sdarm.cz

1 Neustálý tok oleje

Sestaveno ze spisů Ellen G. Whiteové

„Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti ženichovi. Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých. Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje. Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými. A když prodlíval ženich, zdřímaly všechny a zesnuly. O půlnoci pak stal se křik: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu. Tedy vstaly všechny ty panny, a ozdobily lampy své. Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje svého, nebo lampy naše hasnou. I odpověděly ty opatrné, řkouce: Aby se snad nám i vám nenedostalo. Jděte raději k prodávacům, a kupte sobě. A když odešly kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu. I zavřiny jsou dvěře. Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám. A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám, neznámť vás. Bdětež tedy; nevíte zajisté dne ani hodiny, v kterou Syn člověka přijde“ (Matouš 25:1–13).

Zlatý olej

„Bud'tež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící. A vy podobní lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by přišel a potloukl, otevřeli jemu. Blaze služebníkům těm, kteréž přijde Pán, nalezl by, a oni bdí. Amen pravím vám, že přepáše se, a vsadí je za stůl, a chodě, bude jim sloužiti. A přišel-liť by v druhé bdění, a pakliť by v třetím bdění přišel, a tak je nalezl, blahoslavení jsou ti služebníci, . . . Protož i vy bud'te hotovi, nebo v kterou hodinu nenadějete se, Syn člověka přijde.“

Jsme zde varováni, abychom nepřipravovali své duše o výsady, které nám Pán poskytl, abychom byli bohatí ve víře a dědici podle zaslíbení. Máme bděle vyhlížet Pánův příchod. První příznaky duchovního spánku je třeba přísně překonat. Prvním sklonům k duchovní lenosti je třeba pevně odolat. „Střízliví bud'te, bděte,“ jsou apoštolova nabádání. Každou chvíli je třeba věrně využít. „Kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.“ Je nám řečeno, abychom si sami vypracovali spasení, a způsob, jakým to máme dělat, je jasně uveden: „Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podlé dobře libé vůle své.“

Ti, kdo by byli připraveni setkat se se svým Pánem, museli udržovat své lampy naplněné olejem milosti. Právě zanedbání tohoto činu odlišovalo bláznivé panny od moudrých. Měly

lampy, ale žádný olej; jejich charakter by ve zkoušce neobstál. Moudré panny měly nejen inteligentní poznání pravdy, ale skrze Kristovu milost neustále rostla jejich víra, trpělivost a láska. Jejich lampy byly doplňovány jejich životně důležitým spojením se Světlem světa. A zatímco se bláznivé panny probudily a zjistily, že jejich lampy slabě hoří nebo zhasínají ve tmě, moudré panny s jasně hořícími lampami vstoupily do slavnostní síně a dveře se zavřely.

Olej, kterým moudré panny naplnily své lampy, představuje Ducha Svatého. „Potom navrátíl se anděl, kterýž mluvil se mnou,“ píše Zachariáš, „a zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého. I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejný dčbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevěk k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně dčbánu olejného, a druhá po levé straně jeho. . . . Tedy odpovídaje jemu, řekl jsem? Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu, i po levé straně jeho? Opět odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivky, kteréž jsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato? I mluvil ke mně, řka: Víš-liž, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. Tedy řekl: To jsou ty dvě olivy, kteréž jsou u Panovníka vší země.“

Prostřednictvím svatých bytostí obklopujících Jeho trůn udržuje Pán neustálé spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, kterou Bůh zásobuje lampy věřících. Kdyby tento svatý olej nebyl vylit z nebe v poselstvích Božího Ducha, síly zla by měly nad lidmi plnou moc.

Bůh je zneuctěn, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by nám vлил do duší, aby byl sdělen těm, kteří jsou v temnotě. Až přijde volání: „Aj, ženich jde, vyjděte proti němu,“ ti, kteří nepřijali svatý olej, kteří si nevážili Kristovy milosti ve svých srdcích, zjistí, jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Sami v sobě nemají moc olej získat a jejich životy jsou zničené. Ale pokud je požádán Boží Duch, pokud prosíme, jako Mojžiš: „Okažiž mi, prosím, slávu svou,“ Boží láska bude vylita do našich srdcí. Zlatý olej nám bude dán.¹

Vylití oleje

Boží lid má být kanály pro působení nejvyššího vlivu ve vesmíru. V Zachariášově vidění jsou dva olivovníky, které stojí před Bohem, znázorněny jako ty, které ze sebe vylévají zlatý olej zlatými trubicemi do nádoby svatyně. Z nich jsou napájeny lampy svatyně, aby mohly dávat nepřetržité jasné a zářící světlo. Tak od pomazaných, kteří stojí v Boží přítomnosti, je Jeho lidu předávána plnost Božského světla, lásky a moci, aby mohli ostatním předávat světlo, radost a osvěžení. Mají se stát kanály, skrze které Božské nástroje sdělují světu proud Boží lásky.

Záměr, kterého se Bůh snaží dosáhnout skrze Svůj lid dnes, je stejný, jaký si přál dosáhnout skrze Izrael, když je vyvedl z Egypta. Svět má pohlédnout na dobrotu, milosrdenství, spravedlnost a lásku Boží zjevenou v církvi a získat tak představu o Jeho charakteru. A když se Boží zákon takto projeví v životě, i svět rozpozná nadřazenost těch, kteří milují a bojí se Boha a slouží Mu, nad všechny ostatní lidi na zemi. **Pán bdí nad každým ze Svého lidu; má s každým své plány.**²

Světlo rozšiřující se do světa

Poselství naděje a milosrdenství má být nesené až do končin země. Kdokoli chce, může se natáhnout, chopit se Boží síly a uzavřít s Ním mír, a On učiní mír. Pohané již nebudou zahaleni půlnoční temnotou. Šero má zmizet před jasnými paprsky Slunce Spravedlnosti. Moc pekla byla přemožena.

Ale žádný člověk nemůže předat to, co sám nepřijal. V Božím díle nemůže lidství nic vytvořit. Žádný člověk se nemůže vlastním úsilím stát nositelem Božího světla. Byl to zlatý olej, který nebeští poslové vylili do zlatých trubic, aby byl ze zlaté mísy veden do lamp svatyně, což vytvářelo nepřetržité jasné a zářící světlo. Je to Boží láska, která je neustále předávána člověku, která mu umožňuje předávat světlo. Do srdcí všech, kdo jsou s Bohem spojeni vírou, proudí zlatý olej lásky volně, aby znovu zazářil v dobrých skutcích, ve skutečné, upřímné službě Bohu.

Ve velkém a nezměrném daru Ducha

Svatého jsou obsaženy všechny nebeské zdroje. Není to kvůli nějakému omezení ze strany Boha, že bohatství Jeho milosti neteče na zem k lidem. Kdyby všichni byli ochotni přijímat, všichni by byli naplněni Jeho Duchem.

Je výsadou každé duše být živým kanálem, skrze který může Bůh sdělovat světu poklady své milosti, nevyzpytatelné bohatství Kristovo. Není nic, po čem by Kristus tolik toužil, než po prostřednících, kteří by světu představovali jeho Ducha a charakter. Není nic, co by svět tolik potřeboval, než projevení Spasitelovy lásky skrze lidstvo. Celé nebe čeká na kanály, kterými by mohl být vylit svatý olej, aby byl radostí a požehnáním pro lidská srdce.³

Každý je nádobou

Pokud členové Boží církve dnes nemají živé spojení se Zdrojem veškerého duchovního růstu, nebudou připraveni na čas sklizně. Pokud nebudou udržovat své lampy připravené a hořící, nepřijmou dodatečnou milost v dobách zvláštní nouze.

Pouze ti, kteří neustále přijímají nové zásoby milosti, budou mít moc úměrnou jejich každodenní potřebě a schopnosti tuto moc používat. Místo aby se těšili na nějakou budoucnost, kdy skrze zvláštní dar duchovní moci obdrží zázračné vybavení pro získávání duší, denně se odevzdávají Bohu, aby je mohl učinit nádobami vhodnými pro Jeho použití. Denně využívají příležitosti ke službě, které mají v dosahu. Denně svědčí o Pánu, ať už jsou kdekoli, ať už v nějaké skromné sféře práce doma, nebo na poli veřejné užitečnosti. . . .

Pro posvěceného pracovníka je úžasnou útěchou vědomí, že i Kristus během svého života na zemi denně hledal u svého Otce nové zásoby potřebné milosti; a z tohoto společenství s Bohem vycházel posilovat a žehnat druhým. Hle, Syn Boží se v modlitbě sklání ke svému Otci! . . . **Všem, kdo se plně oddávají Jeho službě, slibuje Božskou pomoc. Jeho vlastní příklad je ujištěním, že upřímná a vytrvalá prosba k Bohu ve víře – víra, která vede k naprosté závislosti na Bohu a bezvýhradnému zasvěcení Jeho dílu – přinese lidem pomoc Ducha Svatého v boji proti hříchu.**⁴

K dispozici ihned!

Celý nebeský poklad čeká na naši žádost a přijetí; a jakmile přijmeme požehnání, máme ho také předávat. Tak jsou svaté lampy napájeny a církev se stává nositelem světla ve světě.

Toto je dílo, které si Pán přeje, aby každá duše byla připravena vykonávat v této době, kdy čtyři andělé drží čtyři větry, aby nevály, dokud nebudou Boží služebníci zapečetěni na svých čelech. Nyní není čas na samolibost. Lampy duše musí být upraveny. Musí být zásobeny olejem milosti. Je třeba učinit veškerá opatření, aby se zabránilo duchovnímu úpadku, aby nás velký den Páně nezastihl jako zloděj v noci. Každý Boží svědek má nyní inteligentně pracovat v oblastech, které Bůh určil. Měli bychom denně získávat hlubokou a živou zkušenost v díle zdokonalování Křesťanského charakteru. **Měli bychom denně přijímat svatý olej, abychom ho mohli předávat ostatním. Všichni se mohou stát nositeli světla pro svět, pokud chtějí. Máme v Ježíši potopit své já z dohledu. Máme přijímat slovo Páně v radě a poučení a s radostí ho sdělovat.** Nyní je potřeba hodně modlitby. Kristus přikazuje: „Bez přestání se modlete“; to znamená, udržujte mysl pozvednutou k Bohu, zdroji veškeré moci a účinnosti.

Možná jsme dlouho kráčeli po úzké cestě, ale není bezpečné brát to jako důkaz, že ji budeme následovat až do konce. Pokud jsme chodili s Bohem ve společenství Ducha, je to proto, že jsme Ho denně hledali vírou. Z dvou olivovníků nám byl sdělen zlatý olej proudící zlatými trubicemi. Ale ti, kdo nepěstují ducha a zvyk modlitby, nemohou očekávat, že obdrží zlatý olej dobroty, trpělivosti, shovívavosti, laskavosti a lásky.

Každý se má oddělovat od světa, který je plný nepravosti. Nemáme chodit s Bohem po určitou dobu a pak se od Jeho společnosti odloučit a kráčet v jiskrách vlastního zapálení. Musí tu být pevná setrvalost, vytrvalost v skutcích víry. , , ,

Období, ve kterém nyní žijeme, má být pro ty, kdo žádají, obdobím Ducha Svatého. Proste o Jeho požehnání. Je načase, abychom byli ve své oddanosti intenzivnější. Je nám svěřeno namáhavé, ale šťastné a slavné dílo

„Je výsadou každé duše
být živým kanálem, skrze
který může Bůh sdělovat
světu poklady své
milostí, nevyzpytatelné
bohatství Kristovo.“

zjevování Krista těm, kteří jsou v temnotě. Jsme povoláni hlásat zvláštní pravdy pro tuto dobu. Pro to všechno je vylití Ducha nezbytné. Měli bychom se za něj modlit. Pán očekává, že Ho budeme prosit. V tomto díle jsme nebyli celým srdcem.⁵

Blokuji ten tok?

Duch nemůže být nikdy vylit, pokud členové církve pěstují sváry a hořkost vůči sobě navzájem. Závist, žárlivost, zlé podezření a pomluvy pocházejí od Satana a účinně brání působení Ducha Svatého. Nic jiného na tomto světě není Bohu tak drahé jako Jeho církev. Nic nestřeží s takovou žárlivou péčí. Nic neuráží Boha tak jako čin, který poškozují vliv těch, kdo konají Jeho službu. Povolá k odpovědnosti všechny, kdo pomáhají Satanovi v jeho díle kritiky a odrazování.

Ti, kteří postrádají soucit, něhu a lásku, nemohou konat Kristovo dílo. Než se naplní proroctví: Slabý bude „podobný Davidovi“ a dům Davidův „podobný andělu Hospodinovu“, musí synové Boží odložit každou myšlenku na podezření ohledně svých bratří. Srdce musí bít v souladu se srdcem. Křesťanská laskavost a bratrská láska se musí projevovat mnohem hojněji. V uších mi zní slova: „Sbližte se, sblížte se.“ Slavnostní, posvátnou pravdou pro tuto dobu je sjednotit Boží lid. Touha po nadřazenosti musí zemřít. Jeden subjekt napodobování musí pohltit všechny ostatní – Kdo se bude svou povahou nejvíce podobat Kristu? Kdo se nejlépe skrývá v Ježíši? . . .

Proměna charakteru má být svědectvím světu o vnitřní Kristově lásce. Pán očekává,

že Jeho lid ukáže, že vykupitelská moc milosti může působit na chybný charakter a způsobit jeho souměrný a hojný rozvoj plodnosti.

Abychom však mohli naplnit Boží záměr, je třeba vykonat přípravnou práci. Pán nás vyzývá, abychom svá srdce zbavili sobectví, které je kořenem odcizení. Touží na nás vylít Svého Svatého Ducha v hojné míře, a vyzývá nás, abychom si cestu uklidili sebezapřením. Když je vlastní já odevzdáno Bohu, otevrou se nám oči a uvidíme kameny úrazu, které naše nepodobnost Kristu postavila do cesty druhým. Bůh nám vyzývá, abychom to všechno odstranili. Říká: „Vyznávejtež se pak jedni druhým z hříchů, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.“ Pak můžeme mít ujištění, které měl David, když se po vyznání svého hříchu modlil: „Navrať mi radost spasení Svého, a duchem dobrovolným utvrd' mne. I budu vyučovati přestupníky cestám Tvým, aby hříšníci k Tobě se obraceli.“

Když v duši vládne Boží milost, bude duše obklopena atmosférou víry, odvahy a Kristovy lásky, atmosférou povzbuzující duchovní život všech, kdo ji vdechují. . . . Každý, kdo se podílí na Kristově odpouštějící lásce, každý, kdo byl osvícen Duchem Božím a obrácen k pravdě, pocítí, že za tato drahocenná požehnání dluží každé duši, s níž přijde do styku. Ty, kdo jsou pokorného srdce, Pán použije k tomu, aby oslovili duše, ke kterým se vysvěcení služebníci nedostanou. Budou pohnuti k tomu, aby pronášeli slova, která zjevují Kristovu spásnou milost.

A když žehnají druhým, budou sami

požehnání. Bůh nám dává příležitost udělovat milost, aby nás mohl naplnit ještě větší milostí. Naděje a víra se posílí, když Boží činitel bude pracovat s hřívnami a možnostmi, které Bůh poskytl. Bude mít Božské působení, které s ním bude spolupracovat.⁶

Udržování konstantního toku

Současnost je naším dnem důvěry. Každému člověku je svěřen nějaký zvláštní dar neboli hřivna, která má být použita k šíření království Vykupitele. Všem odpovědným Božím činitelům, od těch nejnižších a nejneznámějších až po ty na vysokých pozicích v církvi, jsou svěřeny Pánovy statky. Není to jen kazatel, kdo může pracovat pro spásu duší. Ti, kteří mají sebemenší dary, nejsou omluveni z používání těch nejlepších darů, které mají, a tím se jejich hřivny rozmnoží. Není bezpečné zahrávat si s morální odpovědností ani pohrdat dnem malých věcí. Boží prozřetelnost rozděluje Jeho svěřené věci podle rozmanitých schopností lidí. Nikdo by neměl truchlit proto, že nemůže oslavovat Boha hřívnami, které nikdy neměl a za které není zodpovědný.⁷

Schopnost přijímat svatý olej ze dvou olivovníků se zvyšuje, když přijímající ze sebe tento svatý olej vylévá slovem i činem, aby zásoboval potřeby jiných duší. Práce, drahocenná, uspokojující práce – má neustále přijímat a neustále dávat.

Každý den potřebujeme a musíme mít čerstvé zásoby. A kolika duším můžeme pomoci tím, že s nimi budeme komunikovat! Celé nebe čeká na kanály, kterými bude možné vylévat svatý olej, aby byl radostí a požehnáním pro ostatní. Nemám strach, že by někdo dělal chybnou práci, pokud se jen stane jedno s Kristem. Pokud On s námi přebývá, budeme pracovat nepřetržitě a pevně, aby naše dílo vydrželo. Božská plnost bude plynout skrze posvěceného lidského činitele, aby byla dána ostatním.⁸

Proč nehladovíme a nežízníme po daru Ducha, když je to prostředek, skrze který máme přijmout moc? Proč o něm nemluvíme, nemodlíme se za něj, nekážeme o něm? . . .

Duch dodává sílu, která podpírá usilující a zápasící duše v každé nouzi, uprostřed nepřátelství příbuzných, nenávisti světa

a uvědomění si vlastních nedokonalostí a chyb.⁹

Jestliže vy... jsouce lidští a zlí, „umíte dobré dary dávat dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha Svatého těm, kteříž ho prosí?“ Duch Svatý, zástupce Jeho samotného, je největší ze všech darů. Všechny „dobré věci“ jsou v tomto daru obsaženy. Sám Stvořitel nám nemůže dát nic většího, nic lepšího. Když prosíme Pána, aby se nad námi v naší nouzi slitoval a vedl nás svým Duchem Svatým, On nikdy naši modlitbu neodmítne.¹⁰

Odkazy:

1. *The Review and Herald, February 3, 1903.*
2. *Testimonies for the Church, vol. 6, pp. 11, 12. [Zvýraznění přidáno.]*
3. *Christ's Object Lessons, pp. 418, 419. [Zvýraznění přidáno.]*
4. *The Acts of the Apostles, pp. 55, 56. [Zvýraznění přidáno.]*
5. *Testimonies to Ministers, pp. 510–512. [Zvýraznění přidáno.]*
6. *Testimonies for the Church, vol. 6, pp. 42, 43.*
7. *Ibid., vol. 4, p. 618.*
8. *Ibid., vol. 6, p. 117.*
9. *Ibid., vol. 8, p. 22.*
10. *Thoughts From the Mount of Blessing, p. 132.*

2 Nebeská holubice

od Daviho Paese Silvy

Přítomnost Božství

Celé Božství je zapojeno do plánu naší spásy. Čteme, že „Božství se slitovalo nad lidstvem, a Otec, Syn i Duch Svatý se věnovali uskutečňování plánu vykoupení.“¹

„Tehdy přišel Ježíš od Galilee k Jordánu k Janovi, aby pokřtěn byl od něho. Ale Jan velmi zbraňoval jemu, řka: Já mám od tebe křtěn býti, a ty pak jdeš ke mně? A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Nechej nyní; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy nechal ho“ (Matouš 3:13–15). Když byl Ježíš pokřtěn v řece Jordán, nebeští andělé s velkým zájmem sledovali tuto scénu. Když se vtělil, stal se naším zástupcem.

„Pán zaslíbil, že dá Janovi [Křtiteli] znamení, podle kterého by mohl poznat, kdo je Mesiáš, a nyní, když Ježíš vystoupil z vody, bylo slíbené znamení dáno; viděl totiž otevřená nebesa a **Ducha Božího, jak se vznáší nad hlavou Krista jako holubice z leštěného zlata**, a z nebe se ozval hlas: ‚Tentot’ jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.‘“²

„Kristova modlitba za člověka otevřela brány nebes a Otec odpověděl a přijal prosbu za padlé lidstvo. Ježíš se modlil jako náš zástupce a ručitel a nyní může lidská rodina najít přístup k Otci skrze zásluhu Jeho milovaného Syna.“³

Takže Otec, Syn i Duch Svatý byli skutečně přítomni při tomto křtu – symbolickém pro každý Křesťanský křest, a proto jsou věřící poučeni: „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen“ (Matouš 28:19, 20).

Proč holubice?

„Symbol v podobě holubice, která se vznášela nad Ježíšem při Jeho křtu, představuje Jeho laskavou povahu.“⁴

Co to pro nás v této historické době znamená – a to až do konce světa? Je nám na stopě nepřítel?

„Pozorovali jste někdy jestřába, jak pronásleduje plachou holubici? Instinkt holubici naučil, že aby se jestřáb zmocnil své kořisti, musí vyletět výš než jeho oběť. Ona tedy stoupá stále výš a výš do modré nebeské klenby, neustále pronásledována jestřábem, který se snaží získat výhodu. Ale marně. Holubice je v bezpečí, pokud nedovolí ničemu, aby ji zastavilo v jejím letu nebo ji stáhlo k zemi; ale stačí jí jednou zaváhat a letět níže, a její ostrážitý nepřítel se na svou oběť snese dolů. Znovu a znovu jsme tuto scénu sledovali s téměř bezdechým zájmem, všechny naše sympatie byly s malou holubicí. Jak smutní bychom museli být, kdybychom viděli, jak se stává obětí krutého jestřába!

„Máme před sebou boj – celoživotní konflikt se Satanem a jeho svůdnými pokušeními. Nepřítel použije každý argument, každý podvod, aby uvěznil duši; a abychom získali korunu života, musíme vynaložit upřímné a vytrvalé úsilí. Nesmíme odložit zbroj ani opustit bojiště, dokud nezískáme vítězství a nebudeme moci triumfovat v našem Vykupiteli.

„Dokud budeme i nadále upírat zrak na Původce a Dokončovatele naší víry, budeme v bezpečí. Naše city však musí být zaměřeny na věci nahoře, ne na věci pozemské. Vírou musíme stoupat stále výš a výš v dosahování Kristových milostí. Denním rozjímáním o Jeho bezkonkurenčním původu musíme stále více růst v Jeho slavný obraz. Dokud takto žijeme ve spojení s Nebem, Satan na nás bude marně klást své síť.“⁵

Vskutku – jak ilustrace znázorňuje – stejně jako Otec a Syn nezklamali v poslání vykoupit naši padlou lidskou rasu z odsouzení věčného zničení, ani Duch Svatý nezaváhá v tomto úžasném záchranném plánu v náš prospěch. Moc Ducha Svatého bude vylévána podle potřeby bez míry, přesně tak, jak bylo zaslíbeno.

Duch Svatý na konci

Duch Svatý je hlavním činitelem na zemi, který připravuje Boží lid na dokončení díla. Proto musíme denně prosit o Jeho křest. „Z hodin strávených s Bohem [Kristus, Syn člověka] vycházel ráno co ráno, aby přinesl lidem světlo nebeské. Denně přijímal nový křest Duchem Svatým.“⁶ Jestliže Ježíš potřeboval toto osvězení, o kolik více ho potřebujeme my v našem padlém stavu! Ve skutečnosti potřebujeme působení Ducha Svatého v našem životě v celém procesu naší spásy a k naplnění naší role v úkolu evangelizace celého světa.

Kristus tuto pravdu Svým učedníkům velmi jasně vyjádřil, než byl vzat do nebe. Slíbil jim: „Přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země“ (Skutky 1:8).

„A aj, já pošlu zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti“ (Lukáš 24:49).

Kdo nás křtí Duchem Svatým? Když se ho zákoníci a farizeové ptali na jeho poslání, Jan Křtitel jim o Kristu řekl: „Ját křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestiť mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm. Jehožto věječka v ruce Jeho, a vyčistíť humno Své, a shromáždí pšenici Svou do obilnice, ale plevy pálení bude ohněm neuhasitelným“ (Matouš 3:11, 12).

Ježíš je Ten, kdo křtí Svě děti Duchem Svatým.

Kdy potřebujeme být pokřtěni nebeskou Holubicí? To je vskutku každodenní potřeba. Jak již bylo zmíněno, tento dar Božské moci potřebujeme každý den – jak pro naše vlastní obrácení, tak pro oslovení nových duší pro Boží království.

Prorok Zachariáš napsal: „Žádejte od Hospodina **deště v čas příhodný**, i způsobí Hospodin pršku, a dá vám déšť hojný, a každému bylinu na poli“ (Zachariáš 10:1).

Kdy je čas pozdního deště?

„Poselství třetího anděla se stupňuje do hlasitého volání a vy se nesmíte cítit svobodní zanedbávat současnou povinnost a stále se zabývat myšlenkou, že v budoucnu budete příjemci velkého požehnání, kdy bez jakéhokoli úsilí z vaší strany dojde k úžasnému probuzení. Dnes se máte odevzdat Bohu, aby z vás učinil nádoby ke cti a způsobil k Jeho službě. Dnes se máte odevzdat Bohu, abyste se zbavili vlastního já, závisti, žárlivosti, zlých domněnek, svárů, všeho, co zneuctívá Boha. Dnes máte očistit svou nádobu, aby byla připravena na nebeskou rosu, připravena na sprchy pozdního deště; neboť pozdní déšť přijde a Boží požehnání naplní každou duši, která je očištěna od každé poskvrny. Naším úkolem je dnes odevzdat své duše Kristu, abychom byli připraveni na čas osvěžení z přítomnosti Páně – připraveni na křest Duchem Svatým.“⁷

Jaké jsou podmínky pro přijetí křtu Duchem Svatým?

Prorok Ozeáš představuje základní podmínky pro to, abychom v době pozdního deště přijali moc Ducha Svatého:

„Odejda, navrátím se na místo své, až se vinní dadí, a hledati budou tváři mé. V úzkosti své ráno hledati mne budou: Podťe, a navraťme se k Hospodinu; nebo on uchvátí a zhojí nás, ubil a uvíže rány naše. Obživí nás po dvou dnech, dne třetího vzkřísí nás, a budeme živi před obličejem jeho, tak abychom znájíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitřní sítání jest vycházení jeho, a přijde nám jako déšť jarní a podzimní na zemi.“ (Ozeáš 5:15; 6:1–3).

V těchto verších nacházíme splnění následujících podmínek pro přijetí pozdního deště:

1. Uznat naše skutečné přestupky.
2. Hledat Pána celým srdcem, s pokorou a hořkostí.
3. Vrátit se k Pánu, aby nás oživil.
4. Vědět a následovat, abychom poznali Pána. «Znát Boha znamená milovat Ho.»⁸
5. Pak k nám přijde jako déšť, jako pozdní a raný déšť na zemi.

Úplné odevzdání se

„Kristus zaslíbil Svě církvi dar Ducha Svatého a tento slib patří nám stejně jako prvním učedníkům. Ale jako každý jiný slib je dán za určitých podmínek. Existuje mnoho těch, kteří věří a tvrdí, že se dovolávají Pánova slibu; mluví o Kristu a o Duchu Svatém, ale přesto z toho nemají žádný užitek. **Neodevzdávají svou duši Božskému vedení a kontrole.** Ducha Svého nemůžeme použít. Duch má používat nás. Skrze Ducha Bůh působí ve Svém lidu „i chtění i skutečné činění, podlé dobře libé vůle Své.“ (Filipským 2:13). Mnozí se však tomuto nepodvolí. Chtějí se sami spravovat. Proto nepřijímají nebeský dar. **Duch je dán pouze těm, kdo pokorně čekají na Boha, kdo hledají Jeho vedení a milost.** Boží moc čeká na jejich žádost a přijetí. Toto zaslíbené požehnání, nárokové vírou, s sebou přináší všechna ostatní požehnání. Je dáno podle bohatství Kristovy milosti a On je připraven zásobit každou duši podle jejích schopností.“⁹

„Mnozí ve velké míře nepřijali raný déšť. Nezískali všechna dobrodiní, která jim Bůh takto poskytl. Očekávají, že nedostatek bude nahrazen pozdním deštěm. Až bude udělena nejhojnější hojnost milosti, hodlají otevřít svá srdce, aby ji přijali. Dělají hroznou chybu. Dílo, které Bůh zahájil v lidském srdci tím, že jim dal své světlo a poznání, musí neustále pokračovat. Každý jednotlivec si musí uvědomit svou vlastní potřebu. Srdce musí být zbaveno každé poskvrny a očištěno, aby v něm mohl přebývat Duch. Vyznáním a opuštěním hříchu, vroucí modlitbou a zasvěcením se Bohu se první učedníci připravovali na vylití Ducha Svatého v den Letnic. Stejně dílo, jen ve větší míře, musí být vykonáno nyní. Pak už jen musel lidský činitel požádat o požehnání a čekat, až Pán dokončí dílo, které se ho týká. Bůh toto dílo zahájil a On své dílo dokončí a učiní člověka dokonalým v Ježíši Kristu. Ale nesmíme zanedbávat milost, kterou představuje raný déšť. Pouze ti, kteří žijí podle světla, které mají, obdrží větší světlo. Pokud nebudeme denně činit pokroky v příkladném projevování

„Duch je dán pouze těm, kdo pokorně čekají na Boha, kdo hledají Jeho vedení a milost. Boží moc čeká na jejich žádost a přijetí.“

aktivních Křesťanských ctností, nerozpoznáme projevy Ducha Svatého v pozdním dešti. Může padat na srdce všech kolem nás, ale my ho nerozeznáme ani nepřijmeme.

„V žádném okamžiku naší zkušenosti se nemůžeme obejít bez pomoci toho, co nám umožňuje začít jako první. Požehnání přijatá pod raným deštěm jsou pro nás nezbytná až do konce. Přesto sama o sobě nebudou stačit. I když si vážíme požehnání raného deště, nesmíme na druhou stranu ztratit ze zřetele skutečnost, že bez pozdního deště, který by naplnil klasy a dozrál obilí, nebude úroda připravena na srp a práce rozséváče bude marná. Boží milost je potřeba na začátku, Božská milost na každém kroku vpřed, a pouze Božská milost může dílo dokončit. Nemáme kde odpočívat v bezstarostném postoji. Nikdy nesmíme zapomenout na Kristova varování: „Buďte bedliví k modlitbám.“ „Bděte, všelikého času modléce se.“ Spojení s Božským působením v každém okamžiku je nezbytné pro náš pokrok. Možná jsme měli určitou míru Ducha Božího, ale modlitbou a vírou máme neustále usilovat o více Ducha. Nikdy nebude stačit přestat s naším úsilím. Pokud nebudeme dělat pokroky, pokud se nezaujmemo tak, abychom přijali jak raný, tak pozdní déšť, ztratíme své

duše a odpovědnost bude ležet v našich vlastních dveřích.“¹⁰

Nyní, když jako celosvětová církev oslavujeme 100 let své oficiální existence, je nejvyšší čas vzít úkol, který je před námi, vážně. Je nejvyšší čas ujistit se o svém povolání a vyvolení a udržovat si živé spojení s Pánem, aby „ten, kterýž začal ve vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista“ (Filipským 1:6). Je čas rozloučit se s tímto zlým světem a být připraveni na brzký příchod Ježíše, abychom mohli jít do svého nebeského domova. Kéž Pán požehná svému lidu po celém světě pozdním deštěm!

Odkazy:

1. *Counsels on Health*, p. 222.
2. *Sons and Daughters of God*, p. 133.
3. *My Life Today*, p. 260.
4. *Selected Messages*, bk. 2, p. 238.
5. *My Life Today*, p. 105.
6. *Christ's Object Lessons*, p. 139.
7. *Selected Messages*, bk. 1, pp. 190, 191.
8. *The Desire of Ages*, p. 22.
9. *Ibid.*, p. 672. [Zvýraznění přidáno.]
10. *Testimonies to Ministers*, pp. 507, 508.

3 Prázdné nádoby

od Petera D. Lauseviče

Největší evangelista a učitel, jakého kdy svět viděl, právě dokončil tři a půl roku Boží služby ve vyučování, kázání a uzdravování. V podobenstvích o rozsévači a semenu a pšenici a koukolu je Ježíš zobrazen jako Rozsévač. Jeho hlavním úkolem bylo zasévat semeno pravdy lidstvu, tak jako je Rozsévačem ¹ v podobenstvích, a ne sklízet žně: „Slyšte. Aj, vyšel rozsévač, aby rozsíval“ (Marek 4:3). Z tohoto důvodu „jako Vykupitel světa Kristus neustále čelil zjevnému selhání.“ ² Přestože přicházely velké davy, aby Jej slyšely, během této doby jen velmi málo lidí otevřeně přijalo poselství spásy. Někteří, jako Nikodém, poznali Mesiáše, když ho davy lidí vedly na kříž. Jiní čekali na něco víc.

Čekání

Dokážete si představit, že v naléhavé době, kdy měli jít a učit všechny národy a urychlit příchod Krista, řekl Ježíš Svým učedníkům, aby čekali? „A aj, já pošlu zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čkejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti“ (Lukáš 24:49). Během naléhavé situace musíme také pochopit potřebu čekat. „Měli bychom se modlit za seslání Ducha Svatého stejně vroucně, jako se modlili učedníci o Letnicích. Pokud to tehdy potřebovali, potřebujeme to dnes ještě více. Morální temnota, jako pohřební rouška, pokrývá zemi. Všechny možné falešné doktríny, hereze a satanské klamy svádějí mysl lidí. Bez Ducha a moci Boží bude marné, že se snažíme prezentovat pravdu.“ ³

Ale proč čekat? Existuje jasná souvislost mezi Ježíšovým návratem a kázáním evangelia do celého světa. „A toto evangelium království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům; a tehdy přijde konec“ (Matouš 24:14). Proč tedy čekat? Jaký je účel Ducha Svatého? Zaměříme se pouze na několik bodů, protože zbytek tohoto speciálního vydání jich bude pokrývat více.

1. Co přináší duši přesvědčení? „A On přijde, obviňovati bude svět z hříchu, a ze spravedlnosti, a ze soudu“ (Jan 16:8). Bez působení Ducha Svatého, který by někoho usvědčil nebo přesvědčil, že je hříšník a potřebuje Spasitele, můžeme kázat, jak chceme, a nic se nestane.

2. Potřebujeme Ducha Svatého, protože nám má dát od Boha zvláštní dary. „Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku. Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti. . . . Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláštně, jakž ráčí“ (1 Korintským 12:7, 8a, 11). V církvi potřebujeme všechny tyto dary, abychom mohli dílo evangelizace vykonávat vyváženým způsobem.

3. Je také pravda, že museli čekat, až budou „oblečeni mocí s výsosti.“ Duch Svatý jim dá Božskou moc skrze jejich účast na Kristově přirozenosti. „Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech“ (2 Petr 1:4). A co se stane, když se účastníme Božské přirozenosti? Čeho máme tu čest být svědky, když žasneme nad Boží milostí? „Spoluprací s Kristem jsou v Něm dokonalí a ve své lidské slabosti jsou schopni konat skutky Všemohoucnosti.“⁴

Co jsou v tomto kontextu tyto skutky Všemohoucnosti? Zjevně se nejedná o lidské skutky – lidé by si tedy nemohli připsat žádnou zásluhu, jelikož tyto činy ve skutečnosti z nich nepocházejí.

„Všichni, kdo zasvětili duši, tělo i ducha Bohu, budou neustále dostávat nový dar tělesné i duševní síly. Nevyčerpatelné zásoby nebes jsou jim k dispozici. Kristus jim dává dech Svého vlastního ducha, život Svého vlastního života. Duch

Svatý vynakládá svou nejvyšší energii, aby působil v srdci a mysli. Boží milost rozšiřuje a rozmnožuje jejich schopnosti a každá dokonalost Božské přirozenosti jim pomáhá **v díle spásy duší.**“⁵ Skutky Všemohoucnosti nejsou pro osobní zvelebování. Jsou pro spásu duší.

Věda věřícího

A jaký čin duše činí člověka věřícím? „Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš“ (Římanům 10:9). Víme, že čin podrobení se vede k obrácení. Z tohoto důvodu ďábel nikdy neuteče, dokud svou vůli nepodřídíme vůli našeho Stvořitele a Vykupitele. „Poddejte se tedy Bohu, a zepřete se ďáblu, i utečeť od vás“ (Jakub 4:7). Toto spásné podrobení se pramení z opravdové víry, že Ježíš je Mesiáš, kterého máme vyznávat.

Ježíš kázal tři a půl roku a oni mohli vidět, že On je Mesiáš. Proč tolik lidí čekalo až do Letnic? Proč nedošlo k masovému obrácení pod Kristovou službou? Všichni měli stejnou příležitost jako učedníci a snadno mohli svědčit: „Což bylo od počátku, což jsme slyšali, co jsme očima svými viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o Slovu života“ (1. Janův 1:1). Ale neudělali to. Proč čekat, až učedníci pokřtí 3 000 lidí při jedné příležitosti a 5 000 při jiné? (Viz Skutky 2:41; 4:4.)

Proč se teprve tehdy projeví výsledky? „Učedníci měli začít svou práci tam, kde on zasal semena pravdy. Zástupy slyšely jeho slova a věřily jim, ale neměly morální odvahu uznat ho za svého Spasitele, aby nebyly vyhnány ze synagogy. Když byl vylit Duch Svatý, **semeno, které Kristus zasal, rozkvetlo a dozrálo v ovoce.**

Odvaha a naděje inspirovaly učedníky a byli připraveni jít až do nejzazších končin země, aby hlásali vzkříšeného Spasitele.“⁶

Ježíš byl Bůh/člověk, jak naznačuje jeho jméno: „Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazůveš jméno jeho Emmanuel, kteréž se vykládá: S námi Bůh“ (Matouš 1:23). Božství se muselo dotknout lidstva, takže „Slovo to tělo učiněno jest, a

prebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy“ (Jan 1:14). Musel se stát člověkem a zvítězit jako člověk. „Neboť nikoli nepřijal andělů, ale sám Abrahámovo přijal. Pročež ve všem **připodobněn býti měl bratrům**, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očistění hříchů lidu díti mělo“ (Židům 2:16, 17).

V této Božsko-lidské přirozenosti byl bez poskvrny: „Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste . . . ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista“ (1 Petr 1:18, 19). To znamená, že byl bez hříchu a dal nám takový příklad k následování. „Jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlepci jeho. Kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho“ (1 Petr 2:21, 22). To Mu dává právo být naším Přímělníkem a pomocníkem. „Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu“ (Židům 4:15).

Lidé to všechno viděli v Kristu. Ukázal cestu k vítězství nad hříchem. Proč tedy čekali? Co ještě chtěli vidět? Lidé přirozeně hledají něco vědeckého – a spása není výjimkou. „Bible je Boží velkou učebnicí, Jeho velkým učitelem. Základ veškeré pravé vědy je obsažen v Bibli. Každou větev poznání lze nalézt zkoumáním Božího slova. A především obsahuje vědu všech věd, **vědu spásy**. Bible je dolem nevyzpytatelného bohatství Kristova.“⁷

Ale co skutečně definuje vědu? Apoštol Pavel varoval před tím, co se falešně nazývá vědou (1 Timoteovi 6:20, KJV) – tedy před poznáním, které se prohlašuje za vědecké, ale postrádá skutečný základ. Skutečná věda je založena na pozorování, demonstrování a opakování. Vědci dokumentují své metody, zaznamenávají každý krok a poté testují, zda lze proces opakovat se stejným výsledkem. Výsledek se stává skutečně vědeckým, když jiný člověk může za stejných podmínek postupovat podle stejných kroků a dospět ke stejnému závěru. Tímto způsobem

„Všichni, kdo zasvěti
duši, tělo i ducha
Bohu, budou neustále
dostávat nový dar
tělesné i duševní síly.“

musí být i spása více než teorie – musí být prokazatelná a reprodukovatelná v životech Božího lidu.

Reprodukuje Ježíše

Ježíš ukázal, jak žít svatý život. Nyní to musí reprodukovat někdo jiný, kdo bude postupovat přesně podle téže metody. To je to, co nutí svět věřit. Teorie může být skvělá; můžeme o ní mluvit a hodnotit ji, jak chceme. Ale reprodukovat ji – to je vědecké. A co se reprodukuje? Kristus nám ukázal, že různé národnosti, různé kultury, různé osobnosti, různé mentality se spojují v jedno. „Svět dnes potřebuje to, co potřeboval před“ 2 000 „lety – zjevení Krista.“⁸

Z lidského pohledu je to nemožné. Z lidského pohledu je přirozené: „Povstane národ proti národu, a království proti království“ (Lukáš 21:10). To se netýká jen války. Stačí se podívat, co se stane, když je fotbalový zápas nebo nějaká jiná mezinárodní soutěž. Být Křesťanem znamená přesně to, co musel udělat Abraham. „Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě“ (Genesis 12:1). To by byl zázrak – něco lidstvu zcela cizího – a v tom spočívá pravý smysl. V této demonstraci spočívá síla Křesťanství. „Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal“ (Jan 17:21). To je to, co dělá člověka věřícím. „Soulad a jednota mezi lidmi různých povah je nejsilnějším svědectvím, které lze vynést, že Bůh poslal svého Syna na svět, aby spasil hříšníky. Je naší výsadou vydávat toto svědectví. Abychom to však mohli dělat, musíme se podřídit Kristovu velení. Naše povahy musí

být formovány v souladu s Jeho povahou, naše vůle musí být podřízena Jeho vůli. Pak budeme spolupracovat bez jediné myšlenky na střetnutí.“⁹

Připravenost: Vezmi svůj kříž

Pokud bychom měli přijmout plnost moci Ducha Svatého, aniž bychom tomuto projevu porozuměli a reprodukovali ho, byla by tato moc zneužita ke špatným záměrům a účelům. To je důvod, proč na učedníky přišel Raný Déšť, když byli připraveni. „A když přišel den padesátý, byli všickni jednomyslně spolu“ (Skutky 2:1).

Znamená tato jednota, že všichni smýšlíme o všem stejně? „Mnoho věcí, které se vztahují k vnějším formám, není v Písmu definováno, ale zůstává nevyjasněno; a osobní předvolby jsou v těchto záležitostech často příliš silně zdůrazňovány. Když kterákoliv věc není v souladu s praxí některého jiného člena skupiny věřících, nedovolme, aby se malé odchylky rozrostly do stížností a způsobily nejednotu. Metody a opatření, kterými dosahujeme určitých cílů, nejsou vždy úplně stejné. Jsme povinni používat rozum a úsudek, jak se máme chovat. Zkušenost ukáže, jaký je za daných okolností nejvhodnější postup. Nedovolme, aby vznikaly spory kvůli maličkostem. Duch lásky a milost našeho Pána Ježíše Krista spojí srdce k srdci, pokud každý z nich otevře okna srdce k nebi a zavře je k zemi.“¹⁰

Kořeⁿ jednoty spočívá v činu odevzdání se – v úplném vyprázdňení našich nádob. Ukřižování bylo tím nejnelidštějším způsobem, jak někoho popraviti – vždy násilím. Když byli přibíti na kříž, nebylo cesty ven. Vaše vůle je pryč, vaše pověst je pryč. Vaše sebeúcta je pryč. Byla to ta nejhorší věc, která se komukoli mohla stát. A přesto Ježíš říká: „A kdožkoli nenese kříže svého, a jde za mnou, nemůž býti mým učedníkem“ (Lukáš 14:27). Ano, tento nejhroznější, nelidský způsob popravu máme přijmout, protože je to samotná cesta ke spáse. Stojí to za to všechno. Co je pro svět smrt, je pro věřícího život a moc. „Nebo slovo kříže

těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest“ (1 Korintským 1:18).

Máme přijmout právě tento kříž. „Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu“ (Galatským 6:14).

„Pro Pavla byl kříž jediným předmětem nejvyššího zájmu. Od té doby, co byl zastaven ve své kariéře pronásledovatelů následovníků ukřižovaného Nazaretského, nikdy nepřestal s chválou pyšnit se křížem. V té době mu bylo dáno zjevení nekonečné Boží lásky, jak se zjevila ve smrti Kristově; a v jeho životě došlo k podivuhodné proměně, která uvedla všechny jeho plány a záměry do souladu s nebem. Od té hodiny byl novým člověkem v Kristu. Z osobní zkušenosti věděl, že když hříšník jednou spatří lásku Otcovu, jak je vidět v oběti Jeho Syna, a poddá se Božskému vlivu, dochází ke změně srdce a od té chvíle je Kristus všechno a ve všem.“¹¹ A co se stane, když přijmeme právě tento kříž? „Když budeme zvedat tento kříž, zjistíme, že on zvedá nás.“¹²

Jho

Co je tímto křížem? Proč je ústředním bodem pravého náboženství? Ježíš říká: „Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne. Nebo kdož bude chtít duši svou zachovati, ztratí ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, tent’ ji zachová“ (Lukáš 9:23, 24). Nesení kříže a sebezapření jsou jedno a totéž. Mnoho lidí, kteří se zapírají, na tom není o nic lépe než dříve. Je to proto, že zde nemluvíme o jen tak nějakém nesení kříže. Máme vzít Ježíšův kříž a přivlastnit si ho. Jinými slovy, máme se v tomto nesení kříže sjednotit s Kristem. „Podťež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké“ (Matouš 11:28–30). Tento odpočinek pro duši nacházíme pouze tehdy, když se

zapráhneme do jha s Kristem a „ono jho znamená úplné podřízení se.“¹³

Co se přirozeně stane, když se dobrovolně odevzdáme tomuto kříži? „On říká, že jeho jho je rozkošné, a já tomu věřím. Říká, že břemeno je lehké, a já tomu také věřím. Když nosíte Kristovo jho, veškeré vaše stížnosti a neshody přestanou.“¹⁴ To znamená, že podmínky pro Pozdní Déšť jsou plně splněny, protože jsme zcela prázdní od vlastního já a plní Krista. „S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne“ (Galatským 2:20).

Pozdní déšť

Potřebujeme moc k dokončení díla, které nám bylo svěřeno individuálně i jako církvi. „Vzít na sebe Jeho jho je jednou z prvních podmínek pro přijetí Jeho moci.“¹⁵

Po ukřižování se učedníci scházeli deset dní v horní místnosti a následně byli plní moci. Proč? Dokázali napodobit spojení, které Ježíš a Otec mají v lidstvu, mezi skupinou lidí, kteří spolu soupeřili o nadvládu. Jak? „Srdce musí být zbaveno veškeré poskvrny a očištěno, aby v něm mohl přebývat Duch. Význáním a opuštěním hříchu, vroucí modlitbou a zasvěcením se Bohu se první učedníci připravovali na vylití Ducha Svatého v den Letnic. Stejně dílo, jen ve větší míře, musí být vykonáno nyní.“¹⁶

Proč jsme jako církve stále tady i po 100 letech? Mnoho jednotlivců bylo věrných tomu, k čemu je Bůh povolal, a nyní odpočívají v hrobě a čekají na toto zvláštní vzkříšení, aby mohli slyšet věčnou smlouvu a konečně vidět Spasitele přicházejícího na nebeských oblacích.

Jsme zde proto, že je třeba vykonat další dílo – nejen individuálně, ale i jako církve. Učedníci se museli sejít a jednotně odevzdat své životy Bohu a jeden druhému, stejně jako se museli zbavit sebe samých a vyznávat se jedni druhým. Jak je to vůbec možné?

„Učedníci se s hlubokou vroucností

modlili za to, aby byli způsobilí setkávat se s lidmi a v každodenním styku pronášet slova, která by hříšníky vedla ke Kristu. Odložili všechny rozdíly, veškerou touhu po nadřazenosti a sblížili se v *Křesťanském* společenství. Stále více se přibližovali k Bohu a přitom si uvědomovali, jaké výsady se jim dostalo, že se mohli tak úzce stýkat s Kristem. . . .

„Tyto dny přípravy byly dny hlubokého zkoumání srdce. Učedníci cítili svou duchovní potřebu a volali k Pánu o svaté pomazání, které je mělo připravit pro dílo spásy duší. Nežádali o požehnání jen pro sebe. Byli zatíženi břemenem spásy duší.“¹⁷

Vyprázdnili jste svou nádobu do takové míry, že jste ochotni vzdát se všeho pro službu Mistrovi? Kéž v tomto zvláštním týdnu modliteb, připomínajícím 100 let naší existence jako Hnutí, Pán inspiruje naše srdce k osobní zkušenosti kříže, abychom se mohli společně sjednotit, mít potřebnou moc k dokončení díla a *konečně jít domů, abychom byli se svým Spasitelem.*

Odkazy:

1. „*Tak Kristus, nebeský Rozséváč, vyšel, aby rozséval.*“ *Christ's Object Lessons*, p. 36.
2. *The Desire of Ages*, p. 678.
3. *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 158.
4. *The Desire of Ages*, p. 827.
5. *Ibid.* [Emphasis added.]
6. *The Signs of the Times*, October 14, 1889. [Zvýraznění přidáno.]
7. *Christ's Object Lessons*, p. 107. [Zvýraznění přidáno.]
8. *The Ministry of Healing*, p. 143.
9. *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 242. [Zvýraznění přidáno.]
10. *The Ellen G. White 1888 Materials*, p. 1698.
11. *The Acts of the Apostles*, p. 245.
12. *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 45.
13. *In Heavenly Places*, p. 236.
14. *The Ellen G. White 1888 Materials*, p. 905.
15. *The Desire of Ages*, p. 825.
16. *Testimonies to Ministers*, p. 507.
17. *The Acts of the Apostles*, p. 37.

4 Příprava stravy

od Rollyho C. Dumaguíta

V dnešní době po celém světě roste zájem o vegetariánské stravování. Podle nedávných statistik je na celém světě přes 640 milionů vegetariánů. Vzhledem k tomuto rostoucímu trendu nabízí jen v USA téměř polovina všech restaurací svým zákazníkům rostlinné varianty.

Lidé jsou k vegetariánství přitahováni z různých důvodů, mezi které patří náboženství, etická motivace, zdraví, ochrana životního prostředí, ekonomické faktory, nechut' k masu a kultura.

Jako lid očekávající Kristův příchod jsme již dávno přijali rostlinnou stravu jako součást naší přípravy na tuto neočekávanější událost. Tuto stravovací možnost Bůh s láskou dal svému lidu, který žije ve zkaženém světě. Pánovým plánem je, abychom jejím přijetím byli lépe schopni být zdraví a překonávat své charakterové nedostatky. To z naší strany vyžaduje hodně střídmosti a vytrvalosti. Proč je střídmost nezbytná? Jak nebezpečná bude, když budeme bezohlední ve svých choutkách a budeme žít nespoutaným životem?

„Nestřídmost byla prokletím světa téměř od jeho počátků. Noemův syn byl nadměrným pitím vína tak znehodnocen, že ztratil veškerý smysl pro slušnost, a kletba, která následovala po jeho hříchu, nebyla z jeho potomků nikdy sňata.

„Nádab a Abiu byli muži ve svatém úřadu; ale užíváním vína se jejich mysl natolik zatemnila, že nedokázali rozlišit mezi posvátnými a obyčejnými věcmi. Obětí ‚cizího ohně‘ ignorovali Boží příkaz a byli zabiti jeho soudy.

„Alexander shledal mnohem snazší podmanit si království než vládnout svému vlastnímu duchu. Poté, co dobyl národy, tento takzvaný velikán padl do požitkářství – stal se obětí nestřídmosti.“¹

Co si teď myslíte? Co je pro vás lepší – dobýt svět, nebo přemoci sebe sama? Co o tom říká Bible? „Lepší jest . . . kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž dobyl města“ (Příslaví 16:32). Proto Pavel oslovil věřící: „Mírnost vaše známa buď všem

lidem. Pán blízko“ (Filipským 4:5).

Podle definice je střídmost praxí důsledného ovládání svých činů, myšlenek nebo pocitů, abychom nejedli, nepili nadměrně ani se snadno nehněvali. Duch proroctví jasně vysvětluje, že „pravá střídmost nás učí zcela se zříci všeho škodlivého a uvážlivě používat to, co je zdravé.“² Existuje vztah mezi střídmostí a otázkou spásy? Je střídmost ve všech věcech součástí našeho biblického učení?

Jedním z ovoce Ducha

„Ovoce pak Ducha jestit': Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Proti takovýmť není zákon“ (Galatským 5:22, 23).

Čtvrtá příčka na žebříku posvěcení

„Na to tedy samo všecku snažnost vynaložíte, přičiňte k víře své ctnost, a k ctnosti umění, k umění pak zdržlivost, a k zdržlivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost, ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku“ (2 Petr 1:5–7).

Důležitá role v naší spáse

„Předmět střídmosti ve všech svých souvislostech má důležité místo v uskutečňování naší spásy. Kvůli nesprávným stravovacím návykům se svět stává stále nemravnějším.“³

1. Střídmost v jídle

Jedním z bodů, které musíme v souvislosti se střídmostí zvážit, je stravování. Který biblický příběh podle vás může svědčit o skutečném příkladu střídmosti v jídle? Ten, který nás často hned napadá, je příklad Daniela. Co Daniel doopravdy odmítl?

„Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškvrňoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškvrňovati. . . I řekl Daniel služebníku, kteréhož

ustanovil správce dvořanů nad Danielem, Chananiášem, Mizaelem a Azariášem: Zkus, prosím, služebníků svých za deset dní, a necht' se nám vaření dává, kteréž bychom jedli, a voda, kterouž bychom pili.“ (Daniel 1:8, 11, 12)

Boží touhou je, abychom byli zdraví. Chce, abychom prospívali tělesně i duchovně; proto dal Adamovi a Evě po jejich stvoření rostlinnou stravu. „Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromové, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm“ (Genesis 1:29).

„Otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným skutkům tvým, aniž pamatovali na množství milosrdenství tvých, ale odporní byli při moři, při moři Rudém. . . Však rychle zapomenuli na skutky jeho, a nečekali na radu jeho; ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na pustinách.“ „A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce pokrmu podle líbosti své“ (Žalm 106:7, 13, 14; 78:18).

Významným důvodem, proč už není ani bezpečné jíst maso, je to, že zvířecí stvoření sténá bolestí, strašlivě sužováno různými nemocemi. V Jeremiáš 45:5 prorok prorokoval, že Bůh uvede „bídu na všeliké tělo,“ a ve svém milosrdenství nám Hospodin dal stravovací plán, který nás má ochránit před mnoha nemocemi. Je nejvyšší čas vrátit se k původní stravě, kterou Bůh dal člověku. „Zelenina, ovoce a zrniny by měly tvořit naši stravu. Ani kousek masa by se nám neměl dostat do žaludku. Jedení masa je nepřírozené. Máme se vrátit k Božímu původnímu záměru při stvoření člověka.“⁴

Vážná napomenutí

„Rodiče, kteří znají pravdu ohledně uspokojování chuti, by neměli dovolit svým dětem, aby se přejídaly nebo jedly maso či jiné pokrmy, které v nich vzbuzují vášně. Člověk je budován tím, co jí. Konzumace masa posiluje nižší sklony a podněcuje je k větší aktivitě. Rodiče by se měli zbavit všeho, co ohrožuje mravní a tělesné zdraví jejich dětí. Neměli by klást maso na stůl.“⁵

„Předmět střídmostí
ve všech svých
souvislostech má důležité
místo v uskutečňování
naší spásy.“

Pouštní příklad

„Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, že otcové naši všickni pod oním oblakem byli, a všickni moře přešli, a všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblaci a v moři, a všickni týž pokrm duchovní jedli, a všickni týž nápoj duchovní pili. Pili zajisté z duchovní skály, kteráž za nimi šla. Ta pak skála byl Kristus. Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu; nebo zhynuli na poušti. Ty pak věci ku příkladu nám se staly, abychom nebyli žádostivi zlého, jako oni žádali.“
„Toto pak všecko u figúře dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa.“ (1. Korintským 10:1–6, 11).

Na poušti, „lid pak k nim přimíšený napadla žádost náramná; a obrátivše se, plakali i synové Izraelští a řekli: Kdo nám to dá, abychom se masa najedli?“ (Numeri 11:4). „A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce pokrmu podlé líbosti své“ (Žalm 78:18).

Jak Hospodin reagoval na jejich požadavek? „Lidu pak díš: Posvěťtež se k zítřku, a budete jísti maso; nebo jste plakali v uších Hospodinových, řkouce: Kdo nám dá najísti se masa? Jistě že lépe nám bylo v Egyptě. I dá vám Hospodin masa, a budete jísti. Nebudete toliko jeden den jísti, ani dva, ani pět, ani deset, ani dvacet, ale za celý měsíc, až vám chřipěmi poleze, a zoškliví se, proto že jste pohrdli Hospodinem, kterýž jest u prostřed vás. . . . Ještě maso vězelo v zubích jejich, a nebylo právě sžvýkáno, když hněv Hospodinův vzbudil se na lid. I ranil Hospodin lid ranou velikou náramně. Protož nazváno jest jméno místa toho Kibrot Hattáve; nebo tu pochovali lid, kterýž žádal masa“ (Numeri 11:18–20, 33, 34).

A co my dnes?

„Ti, kteří byli poučeni o zlu užívání masitých jídel, čaje a kávy a tučných a nezdravých pokrmů a kteří jsou odhodláni uzavřít smlouvu s Bohem skrze oběť, nebudou se nadále oddávat své chuti k jídlu, o kterém vědí, že je nezdravé. . . . Toto je dílo, které bude nutné vykonat, než Jeho lid bude moci před Ním stát jako dokonalý lid.“⁶

„Lidé si tedy mohou hříšnými požitky znesvětit svá těla. Pokud jsou nesvatí, nejsou způsobilí být duchovními ctiteli a nejsou hodni nebe. Pokud si člověk bude vážit světla, které mu Bůh v milosrdenství dává v souvislosti se zdravotní reformou, může být posvěcen skrze pravdu a způsobilý k nesmrtelnosti. Pokud však toto světlo ignoruje a žije v rozporu s přirozeným zákonem, musí za to zaplatit trest.“⁷

„Hříchy největšího rozsahu se páchají oddáváním se zvrácené chuti.“⁸ Jak je zvrácená chuť konkrétně znázorněna?

„Neustálé jedení masa způsobuje organismu naprostou škodu. Neexistuje pro to žádná omluva kromě zvrácené, perversní chuti.“⁹

„Pokud po takovém množství světla, které bylo dáno, bude Boží lid pěstovat špatné návyky, oddávat se vlastním prohřeškům a odmítat se polepšit, ponese jisté následky přestupku. Pokud jsou odhodláni uspokojovat zvrácenou chuť za každou cenu, Bůh je zázračně nezachrání před následky jejich požitkářství. V bolesti ležeti budou.“¹⁰

Konzumace masa způsobí smrtelné nemoci

Znepokojivé prohlášení Ducha Proroctví dále ilustruje, že maso je nebezpečné pro naše zdraví. „Maso tvoří hlavní potravinu na stolech některých rodin, dokud se jejich krev nenaplní rakovinnými a skrofulózními tekutinami. Jejich těla se skládají z toho, co jedí. Ale když je postihne utrpení a nemoc, je to považováno za trápení od Prozřetelnosti.“¹¹

V době Ellen Whiteové mnoho lékařů nevědělo, že konzumace masa může v našem těle způsobit smrtelná onemocnění. Dnes to však věda potvrdila. Například když se maso peče nebo griluje, tuky v mase se rozpouštějí a padají na hořící uhlí, čímž vzniká kouř, a tento kouř produkuje methylcholantren a benzopyren. Uzené maso, jako je slanina a šunka, obsahuje nitrosaminy. Po požití zničí DNA buňky a místo toho, aby uhynuly, se rychle množí a tvoří cysty a nádory. Maso také obsahuje nasycené tuky ve formě cholesterolu.¹²

„Světová zdravotnická organizace zařadila zpracované maso, včetně šunky, slaniny, salámu a párků, do skupiny karcinogenů 1. skupiny (známých jako rakovinotvorné látky), což znamená, že existují silné důkazy o tom, že zpracované maso rakovinu způsobuje. Konzumace zpracovaného masa zvyšuje riziko rakoviny střev a žaludku. Červené maso, jako je hovězí, jehněčí a vepřové maso, bylo klasifikováno jako karcinogen skupiny 2A, což znamená, že pravděpodobně způsobuje rakovinu.“¹³

Kromě konzumace masa existují také rady Ducha Proroctví ohledně určitých stravovacích návyků a nesprávného životního stylu, které ničí naše zdraví. I když nejsou zkouškou společenství, stojí za to se jimi řídit, abychom měli dobré zdraví.

2. Míchání ovoce a zeleniny v jednom jídle; nedobrá kombinace

„Zelenina a ovoce by se neměly jíst ve stejném jídle. Při jednom jídle použijte chléb a ovoce, při dalším chléb a zeleninu.“¹⁴

Vědci zjistili, že žaludek používá k trávení ovoce a zeleniny různé enzymy. Ovoce by se obvykle mělo jíst samotné a na lačný žaludek, protože se tráví rychleji než jiné potraviny. Míchání ovoce a zeleniny (které se tráví různě dlouho) však může způsobit plynatost. Stejný problém se děje i u džusů; může to způsobit nadýmání, pálení žáhy a dokonce i migrény.¹⁵

3. Jídlu mezi jídly, by se mělo vyhýbat

„Po snědení běžného jídla by měl být žaludek ponechán pět hodin v klidu. Do žaludku by se neměl dostat ani kousek jídla až do dalšího jídla. Během této doby žaludek vykoná svou práci a bude pak schopen přijmout další potravu.“¹⁶

„Většina lidí si užívá lepšího zdraví, když jí dvě jídla denně než tři; jiní, za daných okolností, mohou potřebovat něco k jídlu k večeři; ale toto jídlo by mělo být velmi lehké.“¹⁷

Je zajímavé poznamenat, jak dnešní věda objevila riziko častého stravování: „Vliv frekvence a načasování jídel na zdraví a nemoci je tématem zájmu již mnoho let. Zatímco epidemiologické důkazy naznačují souvislost mezi vyšší frekvencí jídel a nižším rizikem onemocnění, experimentální studie ukázaly protichůdné výsledky. Nedávný prospektivní výzkum navíc prokázal významný nárůst rizika onemocnění s vysokou frekvencí jídel (≥ 6 jídel/den) ve srovnání s nízkou frekvencí jídel (1–2 jídla/den).“¹⁸

Dnešní lékaři chápou hodnotu přerušovaného půstu. „Autofagie je základní proces, který funguje na buněčné úrovni a odstraňuje odpad, opravuje poškození, obnovuje a omlazuje buňky. Po šestnácti hodinách půstu začne tělo útočit na špatné buňky. Tělo bude špatné buňky a tkáně vždy jíst pro energii. V důsledku toho má vaše tělo šanci zbavit se buněčných trosek a abnormálních buněk, jako jsou rakovinné buňky.“¹⁹

„Konzumace pouze snídaně a oběda snížila tělesnou hmotnost, tukové usazeniny v játrech, hladinu glukózy nalačno a zvýšila

citlivost na inzulin. Tyto výsledky naznačují, že z hlediska hladiny cukru v krvi může být konzumace větších snídaní a obědů prospěšnější než 6 menších jídel během dne.“²⁰

4. Vyhněte se přejídání

„Jaký vliv má přejídání na žaludek? Oslabuje se, trávicí orgány se oslabují a v důsledku toho vznikají nemoci se všemi jejich následky.“²¹

Podle kliniky Mayo se přebytečné sacharidy nebo kalorie přeměňují na triglyceridy, což způsobuje vysoký krevní tlak a přispívá ke kornatění tepen a zánětu slinivky břišní.

Neustálé přejídání je velké zlo, které posiluje nižší přirozenost a otupuje svědomí. Být schopen překonat tento sklon znamená, že „jinak vrazil bys nůž do hrdla svého, byl-li bys lakotný“ (Příslaví 23:2). Pouze pevným rozhodnutím být umírněný s pomocí Ducha Svátého toho můžeme dosáhnout.

5. Střídmost ve všem

„Mírnost vaše známa buď všechněm lidem. Pán blízko“ (Filipským 4:5).

„Nebud' kvapný v duchu svém k hněvu; nebo hněv v lůnu bláznů odpočívá“ (Kazatel 7:9).

„Protož bud' že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite“ (1 Korinským 10:31).

„Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji“ (1 Korinským 9:27).

„Střídmost ve všech věcech tohoto života je třeba učit a praktikovat. Střídmost v jídle, pití, spaní a oblékání je jednou z hlavních zásad náboženského života.“²²

Měli bychom pít dostatek vody každý den. Nedostatek vody ničí ledviny a zhoršuje tělesné funkce. Ne uměle barvenou, perlivou, slazenou vodu a alkohol! Nejmodřejší král v historii vysvětlil: „Vino činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného; pročez každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý“ (Příslaví 20:1).

Musíme se také oblékat ke cti a slávě Boha. Jsme lidé, kteří vyznávají, že každý den chodí s Bohem. Chceme-li kráčet blíže k Ježíši, musíme se řádně zahalovat.

Serafíni a cherubíni se v Boží přítomnosti zahalují. Náš standard pro oblečení se nachází v Deuteronomium 22:5. A co spaní? Nejlepší doba na spaní by měla být mezi 22:00 a 6:00. Jaké je nebezpečí nedostatku spánku?

„Nový výzkum z Iowské státní univerzity odhaluje, že lidé, kteří v noci ztratí jen několik hodin spánku, jsou našťvanější a méně schopní se přizpůsobit frustrujícím situacím než lidé, kteří si dostatečně odpočinou.“²³

Když máme problémy v církvi nebo v rodině, s největší pravděpodobností obviňujeme jiné lidi nebo třeba své partnery, ale hlavní příčina často spočívá v naší nestřídmosti. Kvůli tomu máme sklon kritizovat, pomlouvat a co je nejhorší, chovat v sobě nemilosrdné duchy. Když kráčíme v novosti našich životů, soustřed'me se na sebeovládání. Neobviňujme druhé, ale raději začněme zkoumat sami sebe, kde selháváme v umírněnosti. Možná nejíme správně. Máme plný žaludek, a přesto máme hlad. Proč? Protože nejíme vyváženou stravu. Pamatujte, že hladový člověk je rozzlobený člověk. Snažte se pít hodně vody a dobře spát, abyste měli dobrou emocionální rovnováhu.

6. Mírnost a pozdní déšť

„Jen málo lidí si uvědomuje, jak moc jejich stravovací návyky ovlivňují jejich zdraví, charakter, užitečnost v tomto světě a věčný osud.“²⁴

„Boží lid se má naučit významu střídmosti ve všech věcech. . . . Než skutečně pochopí význam pravého posvěcení a podřízení se Kristově vůli, musí spoluprací s Bohem získat vládu nad špatnými zvyky a praktikami.“²⁵

„Nikdo z nás nikdy neobdrží Boží pečeť, pokud na našem charakteru bude jediná skvrna nebo poskvrna. Je na nás, abychom napravili nedostatky v našem charakteru, očistili chrám duše od každé poskvrnny. Pak na nás bude padat pozdní déšť, jako padal na učedníky raný déšť o Letnicích.“²⁶

„Jaký vliv má přejídání na žaludek? Oslabuje se, trávicí orgány se oslabují a v důsledku toho vznikají nemoci se všemi jejími následky.“

Závěr

Nyní chápeme, že abychom mohli přijmout pozdní déšť, musíme zažít posvěcení, které Bůh vyžaduje. Abychom tohoto posvěcení dosáhli, musíme překonat všechny hříšné stravovací návyky a veškerý hříšný životní styl.

Jako hříšné lidské bytosti toho nemůžeme dosáhnout vlastním úsilím. „Je velmi obtížné odnaučit se návykům, kterým jsme se oddávali po celý život a které vychovaly chuť. Démon nestřídmosti se nedá snadno přemoci. Má obrovskou sílu a je těžké ho překonat.“²⁷

Jedinou možností je odpovědět na Ježíšovo pozvání: „Pod’tež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám“ (Matouš 11:28).

Měli bychom udělat svou část a nechat Ježíše, aby v nás plně působil. „s bázní a s třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své“ (Filipským 2:12, 13).

Ano, požitkářství je těžké, ale snadno se překonává – těžké, pokud to děláme sami, ale snadné, pokud nám Ježíš pomůže. Opravdu chcete být vítězi? Věříte, že vám Ježíš může pomoci? Na této planetě existujeme jako církev. už asi 100 let. Jsme unavení a každý z nás se chce vrátit domů, že? Musíme tedy spolupracovat s Bohem ve všem Jeho učení – skrze sílu, kterou je ochoten nám poskytnout – a vroucně se modlit, aby Ježíš brzy přišel na nebeských oblacích a vzal nás domů.

Odkazy:

1. *Christian Temperance and Bible Hygiene*, pp. 28, 29.
2. *Temperance*, p. 138.
3. *Evangelism*, p. 265.
4. *Counsels on Diet and Foods*, p. 380.
5. *Pacific Union Recorder*, October 9, 1902.
6. *The Retirement Years*, p. 129.
7. *Counsels on Diet and Foods*, p. 70.
8. *Ibid.*, p. 44.
9. *Ibid.*, p. 407.
10. *Ibid.*, p. 25. [Zvýraznění přidáno.]
11. *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 563.
12. <https://www.sciencedirect.com/topics/earth-and-planetary-sciences/nitrosamine>
13. <https://www.cancercouncil.com.au/in3cancers/lifestyle-choices-and-cancer/red-meat-processed-meat-and-cancer/>
14. *The Signs of the Times*, September 30, 1897.
15. <https://timesofindia.indiatimes.com/life-style/health-fitness/diet/fruits-you-should-not-have-together/articleshow/58459356>
16. *Counsels on Diet and Foods*, p. 179.
17. *Christian Temperance and Bible Hygiene*, p. 58.
18. <https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC6520689/>
19. <https://drpomp.com/fasting-diet/fasting-autophagy>
20. <https://lifspa.com/diet-detox/diet/6-meals-a-day>
21. *Counsels on Diet and Foods*, p. 101.
22. *Child Guidance*, p. 394.
23. <https://www.healthline.com/health-news/why-a-lack-of-sleep-can-make-you-angry>
24. *Patriarchs and Prophets*, p. 562.
25. *Child Guidance*, p. 396.
26. *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 214.
27. *Child Guidance*, p. 408.

5 Z prudkých zkoušek

od Livia Tudoroia

Máme tu požehnanou výsadu obohatit tento **zvláštní týden modliteb** o několik historických zamyšlení, zejména nyní, kdy mnozí dychtivě oslavují 100 let naší existence jako hnutí, zatímco jiní vyjadřují hluboké obavy ohledně naší duchovní dynamiky.

Abychom skutečně změřili puls našeho duchovního stavu – ať už jako jednotlivců, nebo jako kolektivu věřících – musíme nejprve uznat Zdroj všech dobrých změn, podstatu všech ušlechtilých činů, toho, kdo se zjevil jako „ta cesta i pravda i život“. Bez Něho jako dokonalého vzoru nemůžeme rozpoznat realitu našeho duchovního stavu.

Naše hodnocení se bude lišit v závislosti na tom, skrze jaký pohled se sami na sebe díváme. Můžeme se dívat buď očima našeho Spasitele a hledat Jeho pravdu, nebo skrze nedokonalý pohled naší vlastní sobecké lidské přirozenosti, která je často tak slepá ke svým vlastním nedostatkům, že by mohla zajít tak daleko, že se spoléhá na pověst označovanou jako charakter. **Pověst je však dojem, který v myslích lidí zůstává ohledně naší identity; charakter je Boží realita o tom, co a kdo skutečně jsme.**

Proto je pravda nejdůležitější. Jak většina z nás ví, **PRAVDA** prochází třemi fázemi:

Nejprve je ostře oponována; poté je zesměšňována; a nakonec je všeobecně přijímána. Tato probíhající „debata“ nabízí několik možností – **ať už slavit** 100 let úspěchu, nebo spíše **zamyslet se nad** 100 lety „úspěchů“ smíchaných se zklamáními. To nás vede k dalšímu bodu naší analýzy:

V letech 1914–1945 zastával značný počet adventních věřících hluboké přesvědčení, že tehdy zuřící světové války znamenají konec civilizace a připraví půdu pro

bezprostřední návrat našeho Pána Ježíše Krista. Na podzim roku 1913 a v prvních měsících roku 1914 mnozí dále věřili, že chaotická a násilná bojiště světa nejsou místy, kde by se upřímné a čestné duše mohly připravit na věčnost. Toto přesvědčení, založené na zdravém rozumu, ve skutečnosti sdíleli nejen členové církve, kteří očekávali Kristův návrat, ale i mnozí ateisté, agnostici a lidé různých náboženských praktik.

Nebylo prolito dost krve mučedníky, aby uspokojilo skeptiky, kteří popírají legitimitu tohoto hnutí?

V knize Engaging the Powers [Zapojení mocností], s. 217, biblický badatel Walter Wink poznamenává, že „církev, která se nenásilně postavila brutálnímu útlaku Římské říše, se ocitla podivně vítězně .

... Cena, kterou církev zaplatila, však spočívala v přijetí násilí jako prostředku k zachování impéria. Ale odstranění nenásilí z evangelia strhlo základní kámen oblouku a Křesťanství se zhroutilo v náboženství osobní spásy a posmrtného života žárlivě strženého hněvivým a děsivým Bohem – celý systém pečlivě řízený elitním sborem kněží s přímou podporou světských vládců, kteří jsou nyní považováni za vyvolené zástupce Božího díla v dějinách.“¹

Carl von Clausewitz, autor knihy Vom Kriege – knihy o válečné strategii – by mohl být považován za jednoho z nejkvalifikovanějších vojenských génů, kteří formulovali koncept války jako **akt síly, který má donutit nepřítele plnit naši vůli, a dále, že se válka odhaluje v groteskní trojici – složené z prvotního násilí, nenávisti a nepřátelství, které je třeba považovat za slepou přírodní sílu.**

Přesto se progresivističtí teologové tváří v tvář této realitě snaží sladit charakter Ježíše Krista s násilím války.

Pod tlakem ztráty kontroly, vedoucí s Kaifášovou mentalitou podrážděně prohlašují: „Co činíme? Nebo tento člověk divy mnohé činí. Necháme-li ho tak, všickni uvěří v něho, i přijdou Římané, a odejmou místo naše i lid“ (Jan 11:47, 48).

Ježíš se nikdy nezapojoval do války, nikdy fyzicky ani emocionálně nezneužíval

žádnou osobu ani skupinu. Tváří v tvář kultuře války, která byla v Jeho době tak módní, definoval chování člověka **v takové krizové době:** „Slyšeli jste, že říkáno bylo: Milovati budeš bližního svého, a nenáviděti budeš nepřítele svého. **Ale jáť vám pravím: Milujte nepřátele své,** dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře činite nenávidícím vás, a modlte se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví“ (Matouš 5:43, 44).

Adventní průkopníci a později Reformátoři, kteří následovali Kristův příklad, si tedy uvědomili, že mít takový charakter a lásku k nepřítelům stojí svobodu, vězení, mučení a dokonce i smrt. Adventisté, kteří Ježíše skutečně milovali, věděli, jakou cenu musí zaplatit za hlasité vyjadřování své víry.

V létě si každý užívá potlesku. Ale v zimě – v době krize – i pouhé přemýšlení o své víře nahlas může způsobit ztrátu všeobecného uznání společnosti. Tehdy bude naše víra přivedena na bod zlomu, kdy se staří přátelé promění v zahořklé nepřátele.

Ve Zprávě ze třetího výročního zasedání Generální konference adventistů sedmého dne, publikované v The Review and Herald z **23. května 1865**, byl obecný názor následující: „Jsme nuceni odmítnout veškerou účast na válečných aktech a krveprolití.“ Přesto během první světové války v letech **1914–1918** byla většina Adventistů sedmého dne – podle některých odhadů 98 % – nucena zapojit se do bojových řad a splynout s globálním vražedným strojem, když jasně věděli, že takové chování je proti jejich přesvědčení.

Malá menšina, jen asi 2 %, si zvolila jinou cestu. Raději se stali vyvrheli, společností označeni za anathema, než aby opustili Krista a porušili Boží přikázání. Naplnění neochvějnou porcí Kristova Ducha obstáli ve zkoušce času, s očima upřenými na krásu té druhé země – té věčné. Jasně si uvědomovali, že filozofie války se nikdy nemůže shodovat s příkazem „milujte nepřátele své“. Nevyhnutelný střet mezi Božím zákonem a císařským zákonem vedl k ohnivému pronásledování, drsné realitě, která proěřila odhodlání věřících.

Čas a prostor se často spikly, aby vtáhly

„Jedna věc je číst knihu Job, aniž byste se kdy setkali s jeho zkouškami, a něco úplně jiného je číst ji s lačným žaludkem, po dnech půstu a modlitby, během těžkého soužení. Jedna věc je zpívat pro Krista.“

do boje mladé lidi, kteří se navzájem neznali ani nenáviděli, a nutily je zabíjet pro účely stanovené hrstkou starců – mužů, kteří se sice znali a chovali hluboké nepřátelství, ale sami by se nikdy neodvážili chopit se zbraně.

Není těžké si uvědomit, že tato ideologie je v naprostém rozporu s Boží povahou. Ztělesňuje samotný původ hříchu. Akt nucení nebo přinucení inteligentních bytostí říkat nebo dělat něco proti jejich vlastnímu svědomí zrcadlí začátek velké války v nebi – vzpoury zakořeněné v nátlaku a vzdoru proti Božské svobodě.

Odvaha v krizi

V létě jsou všechny stromy zelené – ale když přijde zima, pouze stálezelené stromy si zachovávají svou barvu. Stejně tak je to v dobách duchovní a sociální krize, kdy se odhalí naše pravá barva. Teprve když se plamen dotkne našich nohou, zjistíme, kým skutečně jsme. Ti, kteří se pod tíhou tlaku potácejí, by mohli být nazýváni „Křesťany za hezkého počasí“.

Dokud nenastane taková těžká chvíle, je pro nás snadné obhajovat pravdu, když se jí svět nebrání – ale když se objeví pronásledování, jak málo lidí je ochotno zaplatit cenu za své vyznání víry!

Mnozí dychtivě následovali Ježíše, když rozdával chléb zdarma na svazích Jeruzaléma, ale kolik z těch, kteří si domů přinesli dvanáct košů s přebytkem štědrosti, bylo ochotno riskovat svou pověst, aby stáli po boku pokorného Syna člověka, ukřižovaného mezi Nebem a zemí?

Učedníci byli hluboce zklamáni, že se Ježíš nezjevil jako Bůh vesmíru mohutným

projevem moci a autority z nebe. Radovali by se, kdyby ho viděli jako vítězného krále Izraele, ale ne jako někoho, kdo je označen za zločince, vinného ze „zrady proti Římské vládě“.²

Jedna věc je číst knihu Job, aniž byste se kdy setkali s jeho zkouškami, a něco úplně jiného je číst ji s lačným žaludkem, po dnech půstu a modlitby, během těžkého soužení. Jedna věc je zpívat pro Krista a něco úplně jiného je pro Krista zemřít. Jedna věc je plavat v bazénu a něco úplně jiného je plavat v oceánu a bojovat proti proudům.

Těžké časy stvoří silné lidi; silní lidé přinášejí dobré časy. Dobré časy však stvoří slabé lidi a slabí lidé přinášejí těžké časy. Takže zde stojíme, po 100 letech existence, čelíme krizi identity, čelíme novým výzvám a sledujeme, jak nové ideologické proudy „mávají svou hanbou“ před branami církve.

Generace Reformátorů narozených v těžkých dobách předala štafetu další generaci – generaci narozenou v dobrých dobách, vybudovanou silnými lidmi. Nyní se však zdá, že svět vedou slabí lidé, a v důsledku toho na nás opět přicházejí těžké časy.

Nové generace Reformátorů čelí pokušením a provokacím mnohem rafinovanějším, než jaké kdy zažily. Minulá generace odpočívá v pokoji, pohřbená na zapomenutých hřbitovech, zatímco jejich děti a vnoučata si jen málo pamatují boje svých předků.

Více než 2 000 let Řím a svět prostřednictvím svého „Císaře“ vyzývali věrné Křesťany, aby se dopustili kompromisů ve své víře v Ježíše a porušili Boží přikázání. Od dob Krista je dominantním zákonem Římské právo. Pod

přísným výnosem: „Non licet es vos!“ – „Není vám dovoleno existovat!“ – první Křesťané obětovali svá jména, pověst, pohodlí a nakonec i své životy pro svého milovaného Krista. Dnes „moderní Caesar“ klade podobný požadavek: bezpodmínečné podřízení, jinak budete považováni za nezpůsobilé k existenci. Pod tímto tlakem se zrodila Reformace mezi Adventisty sedmého dne.

Je pravda, že Boží dar života přichází jako balíček s osobním „křížem“. Bůh dává kříž, ale lidé zatloukají hřeby. Kvůli tomu máme dvě verze historie – jednu psanou pronásledovateli inkoustem krutosti a druhou mučedníky, psanou jejich vlastní krví.

Poctivé hodnocení

Naši předkové, průkopníci Reformy, psali své dějiny vlastní krví, protože si cenili pravdy nad prchavou slávou tohoto světa. V komunistických zemích, jako bylo Rumunsko, byl náš lid zbaven základního vzdělání, svobody a lidských práv. V oněch temných dobách se mnoho autorit chlubilo: „Jen počkejte ještě pár let a zmizíte.“ Bůh se však o svůj lid vždy staral, a nakonec to byli utlačovatelé, kdo zmizel, umlčeni svou vlastní arogancí.

Abychom zářili, nemusíme bouřit ani kritizovat ostatní svými slovy a činy. Necht' v nás září Kristův charakter a debata o tom, „kdo je svatější než kdo“, ustane. Necht' nás nebeská atmosféra provází všude, kam jdeme, aby si lidé nejen všimli naší přítomnosti jako hnutí, ale aby také ocenili rozdíl mezi dobrem a zlem. Pocítí dopad naší přítomnosti ve společnosti. Takto dosáhneme změny.

Je to na nás: budeme popírat realitu, nebo přijmeme uzdravení? Musíme si pamatovat, že úspěch se neměří výškou hory, kterou se nám podaří zdolat, ale počtem lidí, které s sebou na vrchol přivedeme.

Soudě podle pouhých čísel se může zdát, že růst církve byl neúspěch. Pokud ale budeme soudit podle kvality, nikoli kvantity, budeme mít na práci církve zcela jiný pohled. V Sofoniáš 3:12 dává Hospodin zaslíbení ostatku poslední generace: „A pozůstavím u prostřed tebe

lid chudý a nuzný, i budou doufat ve jménu Hospodinovu.“ Toto prohlášení odhaluje, že na konci světa nebude Boží lid obrovským, vítězným zástupem, který bude vítězně jásat, ale spíše sužovanou a pokornou skupinou, která doufá pouze v Jeho jménu.

Jak vidíme, při druhém příchodu Krista se nekoná žádná velkolepost ani extravagantní demonstrace moci. Místo toho je zde věrný ostatek – sužovaný, nepovšimnutý společností a nevýrazný světskými měřítky bohatství či počtu. Přesto jsou to právě oni, kdo nesou světlo Jeho pravdy.

Co je před námi?

Pouze tehdy, když nad námi vzejde sláva Hospodinova, můžeme projevit zralou dokonalost charakteru, která nás vede k tomu, abychom si zošklivili vlastní já a zřekli se dlouhodobého sebeuspokojování živeného naší vnitřní hříšnou přirozeností. „Až bude Kristův charakter dokonale reprodukován v Jeho lidu, tehdy On přijde, aby si je nárokoval jako své vlastní.“³

Když se zamýšlíme nad svou minulostí, můžeme potvrdit, že Kristus byl všudypřítomný ve zkouškách a utrpení Svého lidu. V každém koutě světa, kde naši bratři čelili krutému odporu, byl Ježíš tam, byl svědkem jejich věrnosti a zářil nad nimi svou slávou. V každé soudní síni, v každé potmělé cele vzdálených věznic, stál Ježíš po boku své nevěsty. Totalitní režimy způsobovaly hluboké utrpení, věznily a umlčovaly členy církve a zbavovaly je svobody a svobody projevu. Reformní hnutí krvácelo po generace pro pravdu. Tím, že ostatek upřednostňoval Boží zákon nad lidskými nařízeními, se ocitl v centru nepřízně osudu a přitahoval nelibost těch, kteří v tomto světě ovládají moc.

Zdá se, že jakékoli úspěchy, o kterých se můžeme pokusit uvažovat, dosud neuspokojily Nebe do té míry, aby to pohnulo Ježíšovu ruku k dokončení Jeho díla přímluvy ve svatyni a k rozpoznání Jeho charakteru plně odraženého v nás. Stále jsme zde na Zemi, sdílíme stejné

boje, stejné nemocnice, stejné nemoci, a dokonce i stejné hřbitovy jako zbytek světa. V této skládačce chybí něco zásadního, co připomíná otázku, kterou položil bohatý mladý kníže v Matouš 19:20: „Čeho se nám ještě nedostává?“

Boží matematika

Máme tendenci se příliš zaměřovat na počítání našich členů; máme tendenci posvěcovat čísla – ale Pán nám připomíná, že vítězství si může zajistit jen hrstka. Vezměte si statistickou zprávu z údolí Dura: tři věrní muži stáli proti rozsáhlé Babylonské říši. Ve lví jámě to byl jeden – Daniel – proti spojené síle Médo-Persie. Za doby královny Ester to byli Mardocheus a Ester proti nespočetným pronásledovatelům Židů. A na Golgotě nacházíme Šimona Cyrenenského, setníka a zloděje na kříži, jak čelí neúprosnému, rozruženému davu. Přesto se v každém z těchto okamžiků tyto osamělé postavy staly skutečnou většinou.

Žjistil jsem, že čísla ukazují pouze existenci lodi nebo archy na oceánu. Čísla sama o sobě nemají velkou váhu bez Boží přítomnosti, ale když se k těmto číslům přidá náš Spasitel, získávají obrovský význam. Jeden člověk plus Bůh se rovná většině.

Inspirované Boží slovo říká: „Bůh má děti, mnoho z nich, v Protestantských církvích, a velký počet v Katolických církvích, které jsou věrnější v poslušnosti světlu a v jednání podle svého nejlepšího vědomí a svědomí než velký počet Adventistů zachovávajících Sobotu, kteří nechodí ve světle.“⁴

Eliáš byl velmi dobrý tajemník. Ve statistické zprávě započítal nárůst o jednoho člena. Ale to byla interní statistická zpráva. Historie nás učí sledovat i externí statistickou zprávu. Bůh byl tajemníkem externí statistické zprávy. Eliáš byl tajemníkem interní statistické zprávy. Interně měla církev jednoho člena; externě měla církev 7 000 členů.

Vnitřní tajemník Eliáš byl zprávou nebeského tajemníka, který ohlásil oněch 7 000, skutečně překvapen. Eliášův problém nebyl jen v počtu, ale možná ještě důležitější

je, proč mu Bůh toto tajemství nezjevil jako prorokovi. Vidíme tedy, že ani proroci nemohou pochopit Boží vůli a druhou stranu mince, pokud jim ji Bůh nezjeví.

Dnes máme tendenci dělat stejnou chybu jako prorok Eliáš. Upřímně věřím, že Reformní hnutí reprezentuje proroka Eliáše. A z tohoto důvodu si myslím, že máme tendenci si myslet, že jsme jediní lidé, kteří na tomto světě zbyli, a jak si myslel Eliáš, jediní, kteří jsou věrní Pánu.

Máme však i další bratry a sestry, které ještě nespočítáme, a velké bude překvapení, až je uvidíme přicházet ze všech koutů světa a připojovat se k pravdě, kterou Reformní hnutí přijímá.

Než bude Boží dílo dokončeno pod mocí Ducha Svatého, někteří z nás už budou pryč. Poselství rozdělí a přesměruje lidi podle toho, co mají v srdci. Někteří s liberálním chováním přijmou svět plnou rychlostí; jiní, zarámovaní chladným, ortodoxním legalismem, upadnou do fanatismu. Pouze ti, kteří jsou soustředěni v Kristu, si zachovají duchovní rovnováhu a budou následovat správný vzor Kristovy dokonalé rovnováhy spravedlnosti a milosrdenství.

Než bude Boží dílo dokončeno pod mocí Ducha Svatého, někteří z nás už budou pryč. Poselství rozdělí a přesměruje lidi podle toho, co mají v srdci. Někteří s liberálním chováním přijmou svět plnou rychlostí; jiní, zarámovaní chladným, ortodoxním legalismem, upadnou do fanatismu. Pouze ti, kteří jsou soustředěni v Kristu, si zachovají duchovní rovnováhu a budou následovat správný vzor Kristovy dokonalé rovnováhy spravedlnosti a milosrdenství.

Dva protichůdné programy

Existuje třída lidí, kteří poznali pravdu, ale nebyli jí posvěceni. V moderním jazyce tomu říkáme „liberalismus“, tj. svoboda oddávat se hříchu.

„Jak se blíží bouře, velká třída těch, kteří vyznávali víru v poselství třetího anděla, ale nebyli posvěceni poslušností pravdě, **opouštějí své postavení** a přidávají se k řadám opozice. Spojením se světem a účastí

na jeho duchu se na věci dívají stejným způsobem, a když přijde zkouška, jsou připraveni zvolit si snadnou a populární stranu. Lidé s talentem a příjemným projevem, kteří se kdysi radovali z pravdy, používají své schopnosti ke klamání a svádění duší. Stávají se nejzarytějšími nepřáteli svých bývalých bratří.“⁵

Liberalismus přináší progresivistické myšlenky, a tak posouvá archu doleva. Na druhou stranu konzervativní myslí, známé jako legalisté, posouvají archu doprava. Obojí je ztroskotání. „Jestliže Satan nedokáže udržet duše spoutané v ledu lhostejnosti, pokusí se je strčit do ohně fanatismu.“⁶

Ostatek Božího lidu nebude naslouchat zvráceným liberálním názorům ani nekřesťanskému, chladnému výkladu Jeho vůle, jak ho prezentují legalisté. Místo toho máme skrze Boží milost „neuchylovat se napravo ani nalevo, odvracet nohu svou od zlého“ (Příslaví 4:27).

Poučení, která je třeba se naučit

Další nedávná globální krize nás jako církev naučila jednu věc. Pociťili jsme nevinný rozkol názorů. Byla to jen jemná vlna, přesto na některých místech vyvolala takový zmatek – jen si představte, kdy přijde další vlna. Zůstaneme přáteli – nebo se někteří vrátí ke stejnému chování, jaké jsme zastávali v takových dobách globální krize?

Vypadá to, že nám uniká nepřítel osudu; uniká nám skutečné pronásledování. V průběhu let jsem pozoroval, že máme tendenci rozvíjet si chuť k choulostivým tématům v oblasti vysokých teologických debat, zatímco ztrácíme ze zřetele ty drahocenné duše, které považujeme za beznadějně. Ježíš se na ně dívá jako na samotný objekt své náklonnosti.

Nemůžeme bojovat s časem. Čím déle zůstaneme zde na zemi, tím méně můžeme projevovat přitažlivost k nebi. Čím déle zde zůstaneme, tím více předstíráme, že někam patříme. Stejně jako židovský lid předstíral svou oddanost otci Abrahamovi, můžeme i my požadovat oddanost průkopníkům reformace z roku 1914, aniž bychom měli jejich osobní zkušenost.

Moudré přísloví říká: „Čím více si nárokujeme, tím méně jsme.“

Je smutné, že „obyvatelé světa se z velké části odevzdali Satanovi. On působí jako bůh této země. Lidské bytosti, zcela odevzdané zlu, s ním spolupracují na jeho spiknutích a pomáhají mu uskutečňovat jeho plány proti Boží vládě.“⁷

Účelem velkého rebela bylo vždy ospravedlnit se a pokusit se dokázat, že za jeho vzpouru byla zodpovědná Božská vláda, což vedlo obrovské davy k přijetí jeho verze velkého sporu, který tak dlouho trvá. Po tisíce let tento spiklenec propagoval lži místo pravdy. Všichni jsme četli Velký spor, ale bez modlitby o oční masti Ducha Svatého „druhá verze“ dovede čtenáře k přesně opačnému závěru.

Když se ohlédneme za 100 lety úspěchů a neúspěchů, můžeme si všimnout, že jsme jako lid zažili vzestupy i pády. Pokud došlo k nějakým úspěchům, patří Bohu. Upřímně řečeno, máme se z úspěchů i zklamání hodně co učit.

K naší úvaze

Pokud se podíváte na učedníky a jejich minulost, většina z nich by se dnes nekvalifikovala na to, aby byli našimi kolegy. Matouš byl celník, Petr zaslepený nevzdělanec, Jan bouřlivá povaha, Tomáš skeptik, Jidáš lstivě vytríbený intelektuál – a seznam by mohl pokračovat.

Když se podíváme do Starého zákona, Mojžíš by se nekvalifikoval na to, aby byl jedním z našich kolegů, protože bez Božího svolení zavraždil Egyptana.

Co můžeme říci o jeho bratru Aronovi, kterému byly svěřeny duchovní záležitosti církve – zejména poté, co vedl lidi k odpadnutí od víry tím, že taval zlato a vyzýval je k uctívání modlářského zlatého telete?

Co můžeme říci o Eliášovi, který by se kvůli zradě Boží věci a útěku před Jezábel nemohl stát naším kolegou?

V Novém zákoně se opakují ti samí velcí hrdinové:

Jan Křtitel, který po kázání o království Božím ve vězení říká: „Ty-li jsi ten, kterýž přijít má, čili jiného čekati máme?“ (Lukáš 7:19). Petr, který po svých extravagantních

„Zjistil jsem, že čísla ukazují pouze existenci lodí nebo archy na oceánu. Jeden člověk plus Bůh se rovná většině.“

předstíráních zapírá Krista tím nejhroznějším způsobem, nebo možná Saul z Tarsu, který pronásleduje církev. Tito všichni by se nekvalifikovali jako naši kolegové.

Takže, drazí bratři, následujme Ježíšův příklad a připravme se spolu s týmem mladých lidí, kteří obdrží dvojnásobnou dávku Ducha Svatého, aby ukončili bídu a utrpení světa bez orientačního smyslu.

Když se ohlédneme zpět do minulosti, nebo do budoucnosti, začneme jasně vidět, proč jsme stále tady: Sto let lekcí, které se někteří naučili, jiní přehlíželi – a přesto jsme tady. Zda je to okamžik k oslavě, nebo k tomu, abychom si udělali čas na uzdravení našich ran, je na čtenáři.

Prosme všichni Pána Ježíše Krista za spásu našich dětí a mládeže, za spásu našich duchovních a členů a za nezbytnou jednotu v Kristu, která přinese vylití Ducha Svatého. Hodina je pozdní – a pokud se skutečně nestaneme těmi, za které se vydáváme, nikdy nebudeme žít podle svých tvrzení. Čím více se chlubíme, tím méně jsme; čím méně si nárokuje, tím více Jej odrážíme. Kéž nám Pán, náš Bůh, pomůže přijmout realitu Pravého Svědka a uchrání nás od iluze naší samospravedlnosti.

V Nebi budou tři překvapení:

„Jeden Křesťan jednou řekl, že až dosáhne nebe, očekává tři důvody k úžasu. Bude se divit, že tam najde některé, které neočekával. Bude se divit, že tam neuvidí některé, které očekával, že tam potká, a nakonec bude nejvíce se divit, že v Božím Ráji najde tak nehodného hříšníka, jako je on sám.“⁸

Nikdy nezapomínejme, že Bůh nás volá k víře, která přesahuje zdání a čísla – k víře kvality a hloubky, která skutečně odráží charakter Krista. Naším posláním není být v očích světa vnímáni jako mocný dav, ale jako ti, kteří i v prostotě a pokoře září světlem Spasitele.

Stejně jako generace před námi čelily obrovským výzvám, i my jsme povoláni zůstat věrní v dobách nepřízně osudu a spoléhat se na sílu, kterou nám může poskytnout pouze Bůh.

A zatímco čekáme na návrat našeho Pána, nechť je naše modlitba neustálá: „Pane, pomoz nám odrážet Tvůj charakter v každém slově, v každém činu, aby v nás svět viděl naději, která nezmizí.“

Je pozdě v noci a svět potřebuje světlo, které nám Kristus dal. Kéž jsme tím světlem. Kéž něco změníme!

Odkazy:

1. <https://thirdwaycafe.com/prepare-for-peace/living-peace/pacifism/> [Zvýraznění přidáno.]
2. *The Desire of Ages*, p. 773.
3. *Christ's Object Lessons*, p. 69.
4. *Selected Messages*, bk. 3, p. 386. [Zvýraznění přidáno.]
5. *The Great Controversy*, p. 608. [Zvýraznění přidáno.]
6. *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 644.
7. *Letters and Manuscripts*, vol. 16 (1901), Lt. 153, 1901.
8. *The Faith I Live By*, p. 370.

6 Síla v jednotě

od Eliho Tenoria da Silvy

V celé Bibli jsou věřící nabádáni k jednotě. Žalmista řekl: „Jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají!“ (Žalm 133:1.)

A Ježíš se modlil za Své učedníky:

„Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal“ (Jan 17:21).

Jednota mezi věřícími je jedním z nejmocnějších svědků pravdivosti evangelia. Odráží Boží charakter, přitahuje upřímné duše ke Kristu a ukazuje světu proměňující moc Jeho milosti.

Ve stále více rozděleném světě plném válek, nedostatku soucitu, rozvodů a sobeckého odcizení slouží jednota Božího lidu jako maják naděje a svědectví o moci vycházející z Božské lásky. Mnoho upřímných duší, které hledají něco lepšího, než co může nabídnout tento starý svět, bude přesvědčeno o pravdivosti Božího poselství skrze lásku a jednotu Jeho následovníků a učiní církev úspěšnou v jejím poslání kázat evangelium celému světu.

„Tajemství našeho úspěchu v Božím díle spočívá v harmonické práci našich lidí.“¹

Jednota mezi Božími dětmi není vnímána jako návrh, ale jako princip stanovený Bohem:

„Moji bratři si dobře uvědomují, že slovo Boží představuje otázku jednoty církve jako princip; ti, kdo jsou sjednoceni s Kristem pravdou nebeského původu, by měli mít k sobě navzájem silné přátelství.“²

Tato harmonie však není pouze organizační nebo povrchní. Je to hluboké duchovní spojení, které pramení ze setrvání v Kristu a odrazení Jeho charakteru. Prozkoumejme proto v Bibli a ve spisech Ducha Prorocství poznatky o síle jednoty, překážkách, které jednotě brání, a o tom, jak ji můžeme v těchto kritických časech pěstovat.

Biblická výzva k jednotě

Ježíšova modlitba v Jan 17:20–23 za jednotu mezi věřícími byla jednou z Ježíšových nejvroucnějších modliteb. A tato modlitba, která byla vznesena před Jeho ukřižováním, nebyla jen za Jeho učedníky, ale za všechny, kteří v Něho uvěří skrze své svědectví, včetně každého z nás dnes:

„Aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs mne miloval“ (Jan 17:23).

Tato modlitba odhaluje Kristovu touhu, aby Jeho následovníci byli sjednoceni v cíli, poslání a lásce. Taková jednota odráží jednotu, která existuje mezi Otcem a Synem. Tato jednota je svědectvím pro svět, že evangelium je pravdivé a proměňující.

Apoštol Pavel tuto výzvu k jednotě posiluje ve svých listech. V listu Efezským nabádá církev, aby byli „usilující zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje. Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději povolání svého. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všechno, a skrze všechno, i ve všech vás“ (Efezským 4:3–6).

Pavlův důraz na „jedno“ zvýrazňuje propojenost věřících skrze jejich sdílenou víru v Krista. Jednota není volitelná; je základem identity a poslání Reformního Hnutí a rozvoje charakteru každého z nás jakožto členů Kristova těla.

„Plnosti Křesťanského charakteru se dosáhne, když z nitra neustále vyvěrá touha pomáhat a žehnat druhým. Je to atmosféra této lásky obklopující duši věřícího, která z něj činí vůni života k životu a umožňuje Bohu žehnat jeho dílu.“³

Jednota pramení ze srdce proměněného Kristem, ze srdce, které se snaží žehnat a povznášet druhé, spíše než sloužit sobě.

Jednota jako svědek světu

Jedním z nejpůsobivějších aspektů Křesťanské jednoty je její schopnost svědčit světu. Ježíš přímo spojil jednotu věřících s důvěryhodností Svého poslání:

„Po tomť poznají všickni, že jste Moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým“ (Jan 13:35).

Když věřící projevují k sobě navzájem opravdovou lásku, trpělivost a pokoru, je to nezvratný důkaz moci evangelia. Pozornost obyvatel tohoto světa poznamenaného rozdělením a konflikty je upřena na harmonii a pokoj, které charakterizují Boží lid.

Raná církev byla příkladem tohoto principu. Skutky 2:42–47 popisují věřící jako „jednomyslné“, sdílející jídlo a zdroje s radostí a prostotou srdce. Jejich jednota a láska k sobě navzájem nejen posilovaly jejich víru, ale také přitahovaly ostatní ke Kristu. V důsledku toho „Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli“ (Skutky 2:47).

Duch Prorocství komentuje tuto jednotu slovy: „Je vůlí Boží, aby mezi jeho lidem panovala jednota a bratrská láska.“⁴ Pouze takto může být církev živou a aktivní silou, která šíří světlo do světa.

Pravá jednota má evangelizační moc, kterou nelze přeceňovat. Je to živoucí demonstrace evangelia; je to kázání mnohem výmluvnější než slova.

Překážky jednoty

Navzdory své důležitosti je jednota často bržděna lidskými slabostmi a selháními. Pýcha, sobectví, předsudky a nedostatek odpuštění jsou významnými překážkami. Ellen Whiteová varuje:

„Příčinou rozdělení a svárů v rodinách a v církvi je odloučení od Krista.“⁵

Když věřící ztratí Krista ze zřetele a zaměří se na sebe, nevyhnutelným důsledkem je nejednota. Nepřítel duši se raduje v zasévání svárů, protože ví, že rozdělení oslabuje svědectví církve.

Apoštol Pavel se těmito výzvami zabýval ve svých dopisech raným církvím. Korintská církev se například potýkala s rozpory ohledně vedení a duchovních darů.

Pavel je nabádal:

„Prosím vás, bratři, ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni mluvili totéž a nebyly mezi vámi rozpory, ale abyste byli dokonale sjednoceni v téže myslí a v témže úsudku“ (1. Korintským 1:10).

Překonání překážek jednoty vyžaduje vědomé úsilí, pokoru a ochotu upřednostnit Kristovo poslání před osobními preferencemi.

Klíč k jednotě: Zůstávat v Kristu

Pravá jednota mezi věřícími je nemožná bez hlubokého spojení s Kristem. Ježíš řekl:

„Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve Mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze Mne nic nemůžete učinit“ (Jan 15:5).

Když věřící zůstávají v Kristu, jsou proměňováni k Jeho podobě. Přinášejí ovoce Ducha – lásku, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrotu, věrnost, krotkost, střídmost (Galatským 5:22) – což podporuje jednotu. Aby k tomu mohlo dojít, je nezbytné spojení s Kristem. Pokud jsme ve společenství s Bohem, budeme kanály, skrze které bude Jeho láska proudit k druhým.

Když věřící zažívají Boží lásku, jsou zmocněni milovat a sloužit druhým. Tato nezištná láska je pojivem, které spojuje církve.

Pavlova rada ve Filipským 2:2–4 poskytuje praktické kroky k pěstování jednoty:

„Naplňte radost mou, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednotejně smýšlejíce.

Nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.

Nehleďte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných.“

Jednota vyžaduje pokoru, nezištnost a ochotu sloužit. Tyto vlastnosti se pěstují každodenním společenstvím s Kristem a přebýváním Ducha Svatého v nás.

„Vážně usilujte o jednotu. Modlete se za ni, pracujte pro ni. Přinese vám duchovní zdraví, povznesení myšlení, ušlechtilost charakteru, nebeské smýšlení, umožní vám překonat sobectví a zlé domněnky a být více než vítězi skrze Toho, který vás

miloval a obětoval se za vás. Ukřižujte sebe; važte si druhých více než sebe. Tak budete uvedeni do jednoty s Kristem. Před nebeským vesmírem, před církví a světem ponese neomylný důkaz, že jste Božími syny a dcerami. Bůh bude oslaven v příkladu, který dáváte.“⁶

Jednota v posledních dnech

S blížícím se koncem časů bude jednota Božího lidu ještě důležitější:

„Sjednocení s Kristem a jednoho s druhým je naším jediným bezpečím v těchto posledních dnech.“⁷

Výzvy a odpor, kterým budeme my věřící v posledních dnech čelit, budou vyžadovat větší jednotu. Rozdělení uvnitř církve oslabí její schopnost postavit se silám zla. Jednota uvnitř církve z ní učiní nezastavitelnou sílu dobra v mocném hlásání věčného evangelia. Takové spojení motivuje věřící, aby světu ukázali, že milují Boha a jsou ochotni ho poslouchat i za těch nejtěžších okolností, které na církve přijdou.

Zjevení 14:6–12 popisuje poslání církve ostatku v posledních dnech: hlásat poselství tří andělů každému národu, pokolení, jazyku a lidu. Toto globální poslání vyžaduje soustředěné úsilí všech věřících, sjednocených v záměru a jednání.

Svět s velkým zájmem sleduje, k čemu nás vede vaše a moje víra, a naše láska k sobě navzájem je argumentem pro pravdu, který nikdo nemůže vyvrátit. A Bůh volá po sjednocené církvi, připravené bojovat Jeho bitvy a snášet zkoušky, kterým budeme v těchto posledních dnech čelit.

Tato jednota nás nejen připraví na poslední události, které na církve přijdou, ale bude také největším důkazem pro svět o pravdivosti našeho poselství a Kristově lásce, která nás spojuje.

Praktické kroky k posílení jednoty uvnitř církve

Jednota je základním kamenem prosperující a duchovně zdravé církve. Ve světě poznamenaném rozdělením a individualismem je církev povolána být majákem lásky, harmonie a spolupráce.

Podpora jednoty však vyžaduje úmyslnost, milost a praktické činy. Níže uvádíme několik klíčových kroků k budování a udržování jednoty v rámci církevního společenství.

1. Zaměřte se na Kristo-centrické společenství

Jednota začíná společným základem v Ježíši Kristu.

„Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti“ (Jan 15:5).

Když věřící upřednostňují svůj vztah s Kristem, přirozeně se k sobě sbližují. Povzbuzujte k pravidelným příležitostem ke společenství zaměřenému na Krista prostřednictvím biblických studií, modlitebních setkání a misijní práce.

2. Pěstujte kulturu pokory a odpuštění

Pýcha a nevyřešené konflikty představují významnou hrozbu pro jednotu. Zdrojem většiny konfliktů v dnešní církvi je problém egocentrismu – problém „co se mi líbí“, „co chci“ a „toto je můj názor“. Učme a budme příkladem pokory tím, že upřednostňujeme potřeby druhých před osobními preferencemi:

„Nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce. Nehleďte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných“ (Filipským 2:3, 4).

Kromě toho musíme podporovat kulturu odpuštění tím, že budeme stížnosti řešit rychle a s laskavostí. Povzbuzujte členy, aby usilovali o smíření a odpouštěli, tak jako jim Pán odpustil: „Snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy“ (Koloským 3:13).

3. Podporujte otevřenou a upřímnou komunikaci

Pokud chybí komunikace, nedorozumění mohou rychle vést k rozdělení. Vytvořte prostor pro otevřený dialog, kde se členové

cítí slyšeni a respektováni. To může zahrnovat církevní setkání s otázkami a odpověďmi, diskuse v malých skupinách, pravidelná setkání církevních pracovníků nebo anonymní formuláře pro zpětnou vazbu.

„Ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví“ (1 Timoteovi 6:18).

Vedoucí by měli jít příkladem tím, že budou ve své komunikaci přístupní a průhlední.

4. Oceňujte rozmanitost darů

Jednota neznamená uniformitu. Opravdu si važte rozmanitosti darů, původu a výhledů v církvi. Přijměte pravdu z 1 Korintským 12:12–14:

„Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má oudů, ale všickni ti jednoho těla oudové, mnozí jsouce, jedno tělo jsou: tak i Kristus. Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme, buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, neb svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme. Nebo tělo není jeden oud, ale mnozí.“

Tato Biblická pasáž nám připomíná, že Kristovo tělo se skládá z mnoha různých částí, z nichž každá má jedinečnou roli. Být jednotný tedy neznamená, že se nám všem bude líbit stejná barva nebo že budeme mít na všechno stejný vkus. Církev potřebuje lidi s odlišnými názory a vkusem od mých, kteří však stále věří a shodují se v učení a mají stejný cíl sloužit Bohu a vést duše ke Kristu. Tím, že si církev váží a využívá rozmanitosti, se stává silnější a účinnější ve svém poslání.

5. Služte společně

Sdílená služba podporuje smysl pro účel a kamarádství. Organizování příležitostí pro shromáždění, aby sloužila jak v rámci církve, tak v širší komunitě, tyto výhody podporuje. Ať už se jedná o místní misijní akci, misijní cestu nebo dobrovolnictví v církevních službách, společná práce na společném cíli posiluje vztahy a prohlubuje jednotu.

„Jeden druhému pomáhal, a bratru svému říkal: Posilň se. A tak posilňoval tesař zlatníka, vyhlazujícího kladivo tlučením na nákovadlí, říkáje: K sletování

„Církev nejsou imunní vůči neshodám. Když se objeví sporné otázky, řešte je promptně a moudře. Pro řešení konfliktů používejte.“

toto dobré jest. I utvrdil to hřebíky, aby se nepohnulo“ (Izaiáš 41:6, 7).

Budeme-li sloužit společně, budeme se navzájem povzbuzovat a naše víra bude posílena.

6. Zajistěte silné vedení

Vedoucí hrají klíčovou roli v podpoře jednoty: „Pročež stane se jakž lidu tak knězi“ (Ozeáš 4:9). Musejí důsledně prosazovat vizi sounáležitosti, promptně řešit konflikty a jít příkladem pokory a lásky. Vedoucí by také měli vyzbrojovat ostatní k vedení a zajistit, aby se nikdo necítil vyloučen z přispívání k životu církve.

7. Modlete se za jednotu

Existuje přísloví, které říká, že „pár, který se spolu modlí, spolu zůstává“. To platí i pro členy církve, kteří se společně modlí za jednotu.

Modlitbou za jednotu budeme následovat příklad Ježíše, který, jak jsme viděli, se modlil za jednotu mezi věřícími (Jan 17:21–23).

Modlitba je nezbytná pro udržení jednoty. Povzbud'te členy sboru, aby se modlili jeden za druhého a za církev jako celek. Společná modlitební setkání zaměřená na jednotu mohou být mocná, protože sladí srdce členů s Boží vůlí.

8. Vzdělávejte o biblických principech jednoty

Musíme se zastávat biblických principů a být ochotni i zemřít, pokud je to nutné, abychom byli věrni Bohu. Zároveň musíme být ochotni podvolit se přednostem nebo názorům druhých, pokud se nejedná o principy. (Musíme zbavit své srdce sobectví.)

Pravidelně uče o tom, co Písmo říká o jednotě, lásce a společenství. Kázání, workshopy a biblická studia mohou poskytnout teologický základ potřebný k pochopení, proč je jednotu důležitá a jak ji prakticky pěstovat na základě Božího Slova.

9. Řešte kontroverzní otázky moudře

Církev nejsou imunní vůči neshodám. Když se objeví sporné otázky, řešte je promptně a moudře. Pro řešení konfliktů používejte biblický rámec, jako jsou principy uvedené v Matouš 18:15–17:

„Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého. Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě ještě jednoho aneb dva, aby v ústech dvou neb tří svědků stálo každé slovo. Pakliž by jich neuposlechl, pověz církvi. Jestliže pak i církev neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán.“

Jak se chováme k pohanovi nebo publikánovi, když navštíví náš sbor? Zachovejme si stejného ducha milosti a laskavosti k těm mezi námi, kteří se dopustili chyby, a hledejme řešení, která ctí Krista a jednotu Jeho těla.

10. Podporujte vztahy napříč generacemi

Mezigenerační vztahy obohacují církev. Podporujte příležitosti k mentorství, sdílení aktivit a společenství, které překlenují generační propasti. Mladší členové se mohou učit z moudrosti starších členů, zatímco starší členové se mohou inspirovat energií a novými perspektivami mladší generace.

Bůh si přeje, aby různé generace s jejich charakteristickou dynamikou energie, znalostí a zkušeností pracovaly jednotně:

„Píši vám, synáčkové, že . . .

Píši vám, otcové, že . . .

Píši vám, mládenci, že . . .“

(1 Jan 2:12–14).

Závěr

Jeden můj přítel, který měl po nedorozumění s některými bratry v církvi téměř ztratit víru, mi řekl: „Nevěřím, že lidé opouštějí Reformní Hnutí kvůli učení.“ Jeho případ mě přivedl k zamyšlení nad tím, kolik duší ztratilo víru – bez ohledu na to, co říkají – ve skutečnosti kvůli nejednotě mezi věřícími. Nejednota může církev zabít; jednota dělá církev úspěšnou v plnění jejího úkolu vést duše ke Kristu.

Pěstování jednoty v církvi není jednorázové úsilí, ale trvalý závazek. Vyžaduje to úmyslnost, trpělivost a spoléhání se na Ducha Svátého. Zaváděním těchto praktických kroků mohou církve vytvořit prostředí, kde vzkvétá láska a harmonie, což z nich činí mocné svědectví světu o Boží proměňující milosti. Jak nám připomíná Zalm 133:1: „Jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají!“

Skrze své slovo Kristus v této chvíli apeluje na vás i na mě, abychom si v srdci dali předsevzetí, skrze Jeho milost udělali vše, co je v našich silách, abychom naplnili Jeho modlitbu a byli sjednoceni s našimi

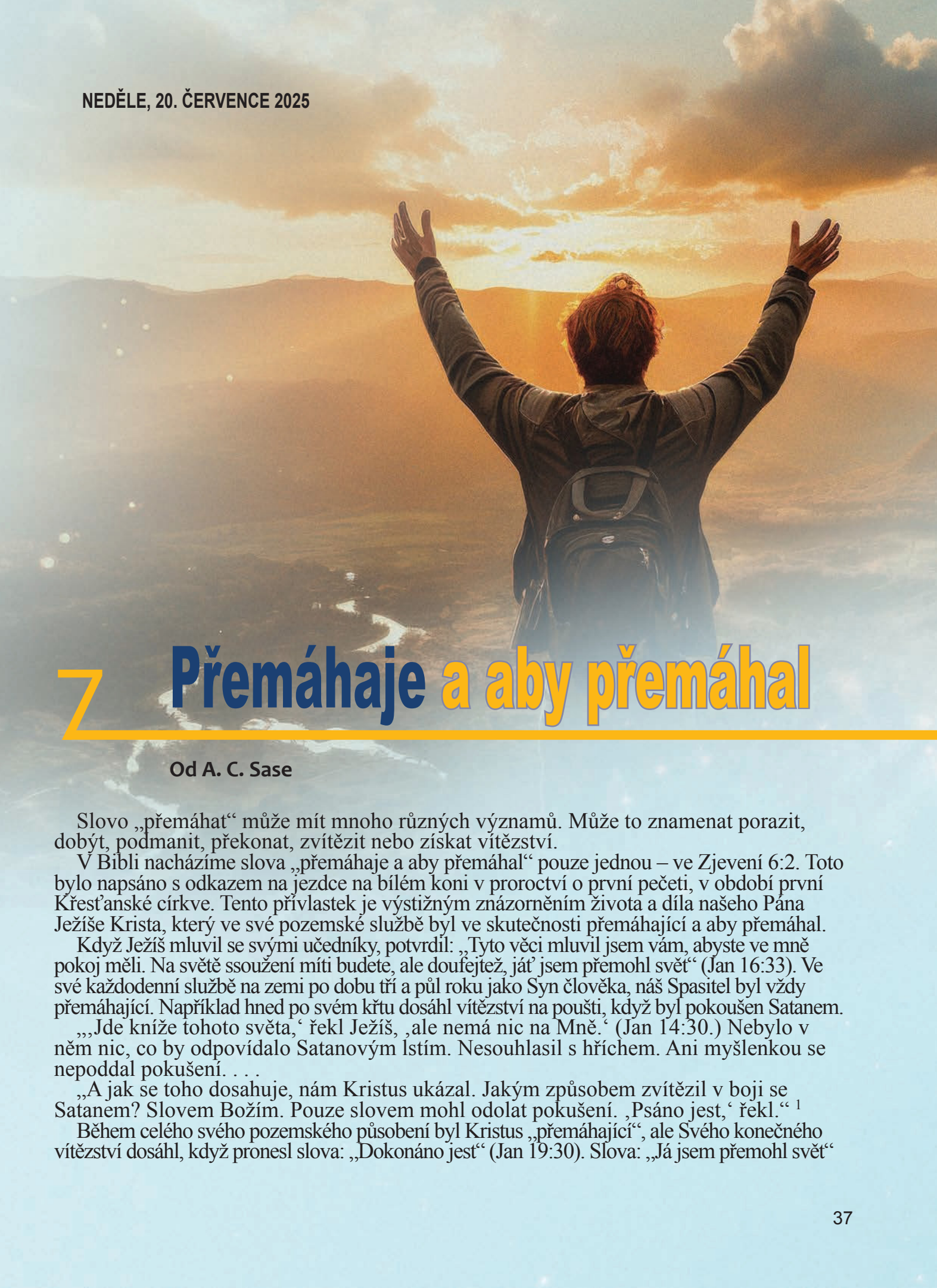
bratry a sestrami.

„Nereptejte ani nenacházejte chyby. Když se podíváme na Ježíše, obraz Kristův se vryje do duše a odráží se zpět v duchu, ve slovech, v opravdové službě našim bližním. Kristova radost je v našich srdcích a naše radost je plná. Toto je pravé náboženství. Dbejme na to, abychom ho získali, a budme laskaví, zdvořilí, mějme v duši lásku – ten druh lásky, která prýští a projevuje se v dobrých skutcích, která je světlem, které má svítit světu, a která činí naši radost plnou.“⁸

Proto si prosím osvojte tato slova: Od této chvíle nebudu skrze Kristovu milost reptat ani hledat chyby na svých bratrích. Budu laskavý, zdvořilý, budu mít lásku v duši a nebudu nikoho urážet na cti, pomlouvat ani hanobit. Budu v jednotě a v souladu se svými bratry a budu žít v pokoji se všemi lidmi, jak jen to bude možné. (Římanům 12:18) Ve jménu Ježíše, Amen.

Odkazy:

1. *The Review and Herald*, December 2, 1890.
2. *The 1888 Ellen G. White Materials*, p. 1141.
3. *The Acts of the Apostles*, p. 551.
4. *Patriarchs and Prophets*, p. 520.
5. *The Adventist Home*, p. 179.
6. *Counsels to the Church*, p. 290.
7. *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 240.
8. *The Upward Look*, p. 268.

7 Přemáhaje a aby přemáhal

Od A. C. Sase

Slovo „přemáhat“ může mít mnoho různých významů. Může to znamenat porazit, dobýt, podmanit, překonat, zvítězit nebo získat vítězství.

V Bibli nacházíme slova „přemáhaje a aby přemáhal“ pouze jednou – ve Zjevení 6:2. Toto bylo napsáno s odkazem na jezdce na bílém koni v proroctví o první pečetí, v období první Křesťanské církve. Tento přívlastek je výstižným znázorněním života a díla našeho Pána Ježíše Krista, který ve své pozemské službě byl ve skutečnosti přemáhající a aby přemáhal.

Když Ježíš mluvil se svými učedníky, potvrdil: „Tyto věci mluvím vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě ssoužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět“ (Jan 16:33). Ve své každodenní službě na zemi po dobu tří a půl roku jako Syn člověka, náš Spasitel byl vždy přemáhající. Například hned po svém křtu dosáhl vítězství na poušti, když byl pokoušen Satanem.

„Jde kníže tohoto světa,“ řekl Ježíš, „ale nemá nic na Mně.“ (Jan 14:30.) Nebylo v něm nic, co by odpovídalo Satanovým lstím. Nesouhlasil s hříchem. Ani myšlenkou se nepoddal pokušení. . . .

„A jak se toho dosahuje, nám Kristus ukázal. Jakým způsobem zvítězil v boji se Satanem? Slovem Božím. Pouze slovem mohl odolat pokušení. „Psáno jest,“ řekl.“¹

Během celého svého pozemského působení byl Kristus „přemáhající“, ale Svého konečného vítězství dosáhl, když pronesl slova: „Dokonáno jest“ (Jan 19:30). Slova: „Já jsem přemohl svět“

se doslova naplnila, když náš Spasitel dokončil dílo vykoupení na kříži. Přemohl ďábla a dobyl svět, který byl uchvácen podvodem, krutě vyrván z rukou Adama a Evy. Nyní „učiněnat“ jsou království světa Pána našeho a Krista jeho“ (Zjevení 11:15).

Po Svém zmrtvýchvstání náš vítězný Pán prohlásil: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi“ (Matouš 28:18). Zaslíbil, že Svým představitelům na zemi dá moc přemáhat a vítězit. Rekl: „Jdouce pak, kažte, řkouce: Ze se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, malomocné čistěte, mrtvé křestě, ďábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte“ (Matouš 10:7, 8).

Aby se Ježíšovo zaslíbení mohlo naplnit, musí být věřící obdařeni zvláštní mocí od Ducha Svatého. Bez této moci by se ani neměli pokoušet konat dílo Páně. Bez ní by nebyli schopni zvítězit. Měli trpělivě zůstat v Jeruzalémě deset dní a čekat na přijetí zaslíbené moci. Ježíš řekl: „A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti“ (Lukáš 24:49).

Naplněno o Letnicích

Bible nám podává zprávu o zvláštní události:

„A když přišel den padesátý, byli všickni jednomyslně spolu. I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýž posadil se na každém z nich. I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvat. Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest.“ (Skutky 2:1–5).

Duch Proroctví nám poskytuje další informace o tom, co se stalo poté, co byli učedníci naplnění Duchem Svatým:

„V den Letnic byl dán Duch. Kristovi svědkové hlásali moc vzkříšeného Spasitele. Světlo nebes proniklo do zatemněných myslí těch, kteří byli oklamáni Kristovými nepřáteli. Nyní Ho viděli vyvýšeného jako „Kníže a Spasitele, . . . aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů“ (Skutky 5:31).

Viděli Ho obklopeného nebeskou slávou, s nekonečnými poklady v rukou, které má udělit všem, kdo se odvrátí od své vzpoury. Když apoštolové hlásali slávu Jednorozeného od Otce, bylo usvědčeno tři tisíce duší. Byli přivedeni k tomu, aby viděli sami sebe takové, jací byli, hříšné a poskvrněné, a Krista jako svého přítele a Vykupitele. Kristus byl vyvýšen, Kristus byl oslaven skrze moc Ducha Svatého, který spočíval na lidech. Vírou Ho Tito věřící viděli jako Toho, kdo snesl ponížení, utrpení a smrt, aby nezhynuli, ale měli věčný život. Zjevení Krista skrze Ducha jim přineslo uvědomění si Jeho moci a majestátu a vztáhli k Němu ruce vírou a řekli: „Věřím.“

„Pak se radostná zvěst o vzkříšeném Spasiteli rozesla do nejzazších končin obydleného světa. Církev viděla, jak se k ní hrnou obrácení ze všech stran. Věřící byli znovu obráceni. Hříšníci se spojili s Křesťany v hledání drahocenné perly.“²

„V Den Letnic se Nekonečný zjevil církvi v moci. Prostřednictvím Ducha Svatého sestoupil z nebeských výšin jako prudký, mocný vítr do místnosti, kde se shromáždili učedníci. Bylo to, jako by tento vliv byl po věky držen na uzdě, a nyní se nebe radovalo, že může na církev vylít bohatství moci Ducha. A pod vlivem Ducha se slova pokání a vyznání mísila s písněmi chvály za odpuštění hříchů. Zazněla slova díkůvzdání a proroctví. Celé nebe se sklonilo, aby spatřilo a uctívalo moudrost nesrovnatelné, nepochopitelné Lásky. Apoštolové a učedníci, ztracení v úžasu, zvolali: „V tom jest láska.“ (1 Jan 4:10.) Chápali udělený dar. A co následovalo? Tisíce lidí byly obráceny za jediný den. Meč Ducha, nově nabroušený mocí a zalitý nebeskými blesky, si prorazil cestu skrze nevíru.“³

Po Letnicích

Zaslíbení moci k vítězství nebylo dáno pouze prvním učedníkům. Je dáno i Ježíšovým následovníkům ve všech dobách. Je dostupné každému skutečně obrácenému Kristovu následovníkovi. Ačkoli je jejich dílo zapleteno do problémů a obtíží, nevzdávají se. Ženou se vpřed k vítězství. V tomto díle nejednají sami. Dostávají pomoc

„Výsledek bitvy nespočívá na síle smrtelného člověka. V moci Toho, který vyjíždí, přemáhaje a aby přemáhal, může slabý, omezený člověk dosáhnout vítězství.“

od Toho, který zaslíbil, že s nimi bude „až do skonání světa“ (Matouš 28:20).

Pero Inspirace nám říká podmínky pro dosažení vítězství, pro přemáhání:

„Boží pracovníci musí získat mnohem hlubší zkušenost. Pokud jemu vše odevzdají, on bude pro ně mocně pracovat. Vztyčí korouhev pravdy na pevnostech, které do té doby držel Satan, a s vítězným křikem se jich zmocní. Nesou jizvy bitvy, ale přichází k nim utěšující poselství, že je Pán povede dál, přemáhaje a aby přemáhal.“⁴

„Pán si přeje, aby jeho správci věrně plnili své povinnosti v Jeho jménu a v Jeho síle. Věří-li Jeho slovu a jednají-li podle jeho učení, mohou jít dál, přemáhající a aby přemáhali.“⁵

Velký boj

V nelítostném duchovním zápase „proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světu pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko“ (Efezským 6:12), čelí Boží služebníci někdy porážce; ne vždy jsou vítězi. Ale zdánlivá porážka vede k úžasnému vítězství. Čteme:

„Ve vidění jsem viděla dvě armády v hrozném konfliktu. Jedna armáda byla vedena prapory nesoucími symboly světa; druhá byla vedena krví potřísněným praporem Knížete Immanuele. V prachu se válela jedna korouhev za druhou, když se k nepříteli přidávala jedna skupina za druhou z Hospodinovy armády, a pokolení za pokolením z řad nepřitele se sjednocovalo s Božím lidem, který dodržoval příkázání. Anděl letící uprostřed nebes vložil korouhev Immanuele do mnoha rukou, zatímco mocný Generál hlasitě zvolal: ‚Postavte se do řady. Ať ti, kdo jsou věrní Božím příkázáním a svědectví Kristovu, nyní zaujmou svá místa. Vyjděte z jejich středu, oddělte se a nedotýkejte

se nečistého, a já vás přijmu a budu vám Otcem a vy budete Mými syny a dcerami. Ať všichni, kdo chtějí přijít na pomoc Pánu, pomohou Pánu proti mocným.‘

„Bitva zuřila. Vítězství se střídalo ze strany na stranu. Nyní vojáci kříže ustoupili, jako když „předěšený jsa, bude utíkat.“ (Izaiáš 10:18.) Jejich zdánlivý ústup však sloužil pouze k získání výhodnější pozice. Ozývaly se radostné výkřiky. Zněla píseň chvály Bohu a andělské hlasy se spojily v písní, když Kristovi vojáci vztyčili Jeho prapor na hradby pevností, které do té doby držel nepřítel. Velitel naší spásy velel k bitvě a posílal svým vojákům podporu. Jeho moc se mohutně projevovala a povzbuzovala je, aby tlačili bitvu až k branám. Učil je hrozným věcem ve spravedlnosti, když je krok za krokem vedl, přemáhaje a aby přemáhal.

„Konečně bylo vítězství dosaženo. Armáda následující prapor s nápisem: ‚Příkázání Boží a víra Ježíšova‘ slavně triumfoval.“⁶

„Výsledek bitvy nespočívá na síle smrtelného člověka. Hospodin jako silný rek vyjde, jako muž válečný rozhorlí se, troubiti, anobř i prokřikovati bude, a proti nepřátelům svým zmužile sobě počínati.‘ V moci Toho, který vyjíždí, přemáhaje a aby přemáhal, může slabý, omezený člověk dosáhnout vítězství.“⁷

Pod pozdním deštěm

„Adventní hnutí v letech 1840–1844 bylo slavným projevem Boží moci; první poselství bylo neseno do každé misijní stanice na světě a v této zemi panoval největší náboženský zájem, jaký byl v jakékoli zemi svědkem od Reformace v šestnáctém století; ale tyto zájmy budou daleko překonány mocným hnutím pod hlasitým voláním třetího poselství. Dílo

bude podobné tomu v den Letnic. Boží služebníci s tvářemi rozzářenými a zářícími svatým posvěcením spěchají z místa na místo, aby hlásali varování z Nebe. Tisícem hlasů po celé zemi bude toto poselství hlásáno. Dějí se zázraky, nemocní jsou uzdravováni a věřící doprovázejí znamení a divy. Satan také pracuje s lživými divy, dokonce před zraky lidí sesílá z nebe oheň. Takto jsou obyvatelé země přivedeni k zaujmutí svého postoje.“⁸

„V nočních viděních se mi zjevovaly obrazy velkého reformačního hnutí mezi Božím lidem. Mnozí chválili Boha. Nemocní byli uzdravováni a konaly se další zázraky. Bylo vidět ducha přímluvy, stejně jako se projevoval před velkým Dnem Letnic. Bylo vidět stovky a tisíce lidí, jak navštěvují rodiny a otevírají jim slovo Boží. Srdce byla usvědčena mocí Ducha Svatého a projevoval se duch opravdového obrácení. Na všech stranách se otevíraly dveře hlásání pravdy. Svět se zdál být ozářený nebeským vlivem. Pravý a pokorný Boží lid přijímal velká požehnání. Slyšela jsem hlasy díkůvzdání a chvály a zdálo se, že dochází k reformaci, jaké jsme byli svědky v roce 1844.“⁹

„Oblečena v brnění Kristovy spravedlnosti, má církev vstoupit do svého posledního boje. „Krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporcí“ má vyjít do celého světa, přemáhajíc a aby přemáhala.“¹⁰

„Slyšela jsem ty oděné ve zbroji, jak s velkou mocí hlásají pravdu. Měla účinek. Mnozí byli spoutáni; některé manželky svými manžely a některé děti svými rodiči. Poctiví, kterým bylo zabráněno slyšet pravdu, se jí nyní dychtivě chopili. Veškerý

strach z jejich příbuzných byl pryč a sama pravda byla pro ně vyvýšena. Hladověli a žíznilo po pravdě; byla dražší a cennější než život. Zeptala jsem se, co způsobilo tuto velkou změnu. Anděl odpověděl: „To je pozdní déšť, osvěžení z přítomnosti Páně, hlasité volání třetího anděla.“

„S těmito vyvolenými byla velká moc.“¹¹

„Služebníci Boží, s tvářemi rozzářenými a zářícími svatým posvěcením, budou spěchat z místa na místo, aby hlásali poselství z nebes. Tisíce hlasů po celé zemi budou dávat varování. Budou se dít zázraky, nemocní budou uzdravováni a věřící budou doprovázet znamení a divy. Satan také působí lživými divy, dokonce před zraky lidí sesílající oheň z nebe. (Zjevení 13:13.) Takto budou obyvatelé země přivedeni k tomu, aby zaujali svůj postoj.

„Poselství nebude šířeno ani tak argumenty, jako spíše hlubokým usvědčováním od Ducha Božího. Argumenty byly předloženy. Semeno bylo zaseto a nyní vzejde a přinese ovoce. Publikace distribuované misionáři uplatnily svůj vliv, přesto mnozí, jejichž mysl byla ohromena, nemohli plně pochopit pravdu nebo se podvolit poslušnosti. Nyní paprsky světla pronikají všude, pravda je vidět ve své jasnosti a poctivé Boží děti přetrhávají pouta, která je svazovala. Rodinné vazby, církevní vztahy, jsou nyní bezmocné je zastavit. Pravda je cennější než cokoli jiného. Navzdory silám spojeným proti pravdě se velký počet postaví na stranu Páně.“¹²

„Kristova láska, láska našich bratrů, bude světu svědčit o tom, že jsme byli s Ježíšem a učili se od Něho. Pak se poselství třetího

anděla rozšíří do hlasitého volání a celá země bude ozářena slávou Páně.“¹³

Včasné vyzývání

„Povinností, které přímo leží před námi a které musí někdo splnit, bychom se měli chopit, a ne se jim vyhýbat ani se jim zdráhat věnovat proto, že nejsou v souladu s našimi sklony. Můžeme trénovat duši, aby vynakládala úsilí, zvedala břemena a plnila povinnosti, které nás obklopují, a aby se stala silnou, aby překonávala sebe sama při překonávání těžkostí. Místo toho, abychom byli stvořeními okolností, můžeme být pány okolností a můžeme zvítězit v překonávání překážek.“¹⁴

„Nyní jsme na bojišti. Není čas na odpočinek, není čas na pohodlí, není čas na sobecké požitkářství. Poté, co získáte jednu výhodu, musíte znovu bojovat; musíte jít dál, přemáhající a abyste přemáhali, sbírat novou sílu pro nové boje. Každé získané vítězství vám dodá odvahu, víru a odhodlání. Díky Božské síle se svým nepřátelům ukážete jako více než soupeři.“¹⁵

„Bůh si přál, aby ho jeho lid poslouchal, protože si uvědomoval, že poslušnost z nich udělá rozumné muže a ženy. Ochotné a poslušné k sobě přitahoval pouty lásky. Přál si, aby jeho lid vycházel, přemáhaje a aby přemáhal. Bylo jejich výsadou zjevovat ve svých životech charakter svého vůdce. Duše mužů a žen mají v Božích očích nekonečnou hodnotu ne proto, že, jak mnozí prohlašují, mají přirozenou nesmrtelnost, ale proto, že je pro ně možné skrze víru v Krista dosáhnout nesmrtelnosti. Pouze Kristus má nesmrtelnost. Víra v něj je pro kající duši zárodkem nového života.“¹⁶

„Boží pracovníci musí získat mnohem hlubší zkušenost. Pokud jemu vše odevzdají, bude pro ně mocně pracovat. Oni vztyčí korouhev pravdy na pevnostech, které do té doby držel Satan, a s vítězným pokřikem se jich zmocní. Nesou jizvy z bitvy, ale dostává se k nim utěšující poselství, že Pán je povede dál, přemáhaje a aby přemáhal.“¹⁷

„Pán si přeje, aby Jeho správci věrně plnili své povinnosti v Jeho jménu a v Jeho

„Kristova láska, láska našich bratří, bude světu svědčit o tom, že jsme byli s Ježíšem a učili se od Něho. Pak se poselství třetího anděla rozšíří do hlasitého volání a celá země bude ozářena slávou Páně.“

síle. Vírou ve Slovo a jednáním podle Něj mohou jít dál, přemáhající a aby přemáhali.“¹⁸

„Děti nebeského Krále bojují před zraky a v přítomnosti celého Božího vesmíru a tato skutečnost by nás měla povzbudit k boji a vést nás k tomu, abychom šli dál, přemáhající a abychom přemáhali.“¹⁹

Odkazy:

1. *The Desire of Ages*, p. 123.
2. *Christ's Object Lessons*, p. 120.
3. *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 31.
4. *The Review and Herald*, September 17, 1903.
5. *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, p. 353.
6. *Testimonies for the Church*, vol. 8, pp. 41, 42.
7. *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 4, p. 1146.
8. *The Spirit of Prophecy*, vol. 4, pp. 429, 430.
9. *Testimonies for the Church*, vol. 9, p. 126.
10. *My Life Today*, p. 311.
11. *Early Writings*, p. 271.
12. *The Great Controversy*, p. 612.
13. *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 401.
14. *Manuscript Releases*, vol. 15, pp. 240, 241.
15. *The Signs of the Times*, September 7, 1891.
16. *The Review and Herald*, July 10, 1900.
17. *Ibid.*, September 17, 1903.
18. *Manuscript Releases*, vol. 8, p. 161.
19. *The Signs of the Times*, April 4, 1895.

Adresy a telefonní čísla modliteben Adventisté Sedmého Dne Reformní Hnutí Česká Republika

Bohoslužby každou sobotu od 10:00

**PRAHA: Tulská 14/1
+420 774 295 945**

**LIBEREC: Ještědská 609/23
+420 776 500 478**

**OLOMOUC: Palackého 75/21
+420 773 239 653**

Web: <http://www.sdarm.cz>; e-mail: info@sdarm.cz

SDARM CZECH REPUBLIC

SDARM.CZ

Historická časová osa

STAROVĚKÝ IZRAEL A PRVNÍ CÍRKEV ORGANIZOVÁNA BOHEM

cca. 2000 př.n.l.

Abrahamova smlouva:
Bůh povolává Abrahama, a ustanovuje vyvolený lid, aby zachoval Jeho pravdu.

cca. 1446 př.n.l.

Exodus a smlouva ze Sinaje:
Bůh vysvobozuje Izrael z Egypta a dává jim Deset přikázání, včetně Soboty (Exodus 20:8-11).

cca. 1000 př.n.l.

Izraelské království:
Král David a později Šalomoun ustanovili Izrael jako významné království, s chrámem jako centrem uctívání.

722 př. n. l. & 586 př. n. l.

Rozptýlení:
Asyrské a Babylonské vyhnanství Izraele a Judy kvůli odpadlictví.

ŘANÁ CÍRKEV A VZESTUP ODPADLICTVÍ

1.-4. století n. l.

313 n. l.

Konstantin a legalizace Křesťanství:

Římský císař Konstantin legalizuje Křesťanství, ale přidává pohanské prvky.

Apoštolská a pronásledovaná církev:
Apoštolové šířili Křesťanství, ale s rostoucím pronásledováním začíná církev porušovat biblické principy.

321 n. l.

Nedělní zákonodárství:
Konstantin uzákonil zákon o první neděli, čímž se odklonil od biblického dodržování Soboty.

70 n. l.

Zničení Jeruzaléma:
Židovský systém končí a evangelium se šíří mezi pohany.

4.-15. století

Papežská nadvláda a odpadlictví:
Dodržovatelé biblické Soboty jsou pronásledováni za svou víru.

31 n. l.

Ukřižování a Letnice:
Kristova smrt a vzkříšení zahajují Novou smlouvu a Křesťanská církev je o Letnicích zmocněna.

1517

PROTESTANTSKÁ REFORMACE A OBNOVENÍ PRAVDY

cca. 4 př. n. l.

Ježíšovo působení:
Ježíš naplňuje starozákonní proroctví, učí Božímu zákonu, včetně Soboty, a zakládá ranou Křesťanskou víru.

Návrat a obnova Jeruzaléma:
Pod vedením Ezdráše a Nehemiáše se Izrael vrací, aby znovu postavil

VZNIK REFORMNÍHO HNUTÍ ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

1863

**1914-1918
První světová válka a krize v adventismu:**

Během první světové války někteří adventističtí vůdci v Evropě podporovali vojenskou službu, což vedlo k rozdělení mezi věřícími, kteří odmítají nosit zbraně v Sobotu.

Organizace Církve Adventistů Sedmého dne:
Církev Adventistů se oficiálně formuje za účelem šíření Poselství Tří Andělů (Zjevení 14).

1925

Oficiální založení Reformního Hnutí ASD:
Věřící členové organizují Reformní Hnutí ASD a pevně stojí na biblickém nenásilí, dodržování Soboty a zdravotních principů.

1844

Vyšetřující soud a obnovení Soboty:
Adventističtí průkopníci, včetně Ellen G. Whiteové, Josepha Batese a Jamese Whitea, přijímají Sobotu sedmého dne a chápou Kristovo dílo v nebeské svatyni.

1929

Založení Generální Konference Reformního Hnutí ASD:
Hnutí se rozšiřuje do mezinárodního měřítka a organizuje pro globální evangelizaci.

21. STOLETÍ

Pokračující evangelizace:
Hnutí se i nadále věnuje dodržování původních adventistických principů, klade důraz na zdravotní reformu, skromnost a proroctví o konci času.

1831-1844

Milleritské hnutí:
William Miller káže o bezprostředním návratu Krista. Velké zklamání z roku 1844 vede k dalšímu biblickému studiu.

SOUČASNÝ VĚK

ADVENTNÍ HNUTÍ A ZROD CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

**16.-17. století
Pokračující reformace:**

Jiní reformátoři, jako Kalvín a Wesley, obnovují biblické pravdy, ale dodržování Soboty je do značné míry opomíjeno.

**MODERNÍ VÝVOJ
20. STOLETÍ**

Růst a pronásledování:
Reformní hnutí ASD roste navzdory výzvám z komunistických a fašistických režimů.

Jakého máš ducha?

Jakého ducha máš, můj bratře?
Jakého ducha máš, můj příteli?
Ducha Krista, svého Spasitele?
Ducha, kterého On zaslíbil poslat?

Ducha, který dává útěchu?
Ducha, který vede k modlitbě?
Ducha, který usiluje
o společenství s Ježíšem všude?

Ducha, který činí pokornými?
Ducha lásky a moci?
Ducha, který soucítí s druhými
Každý okamžik, každý den, každou hodinu?

Je tu duch zla
V zemi dnes.
Jaký duch, můj příteli, vládne
a vede tvou mysl, ó, řekni?

Ano, Satan se všemi svými anděly
Pracuje v srdcích uvnitř,
Aby je odvedl daleko od Boží slávy
Hluboko do hlubin bídy.

Víra je ta, která přinese Ducha
Božího do tvé i mé duše.
Povstaň tedy a chop se zaslíbení,
Povstaň a tvé světlo bude zářit.

od Elizy H. Mortonové